

ศรีสวาท

คมนตรีถวายจะลือศรีสวาท
ซูบไฟรักปักตรึงให้ร้อนรุ่มสมทรวง

โนริสา

1

ผู้หญิงคนเดียว

เสียงสรวลเสเฮฮาของแขกเหรื่อมากหน้าหลายตาดังขึ้น บนเรือยอชต์ขนาดใหญ่ชื่อ**มิกเก้**ที่ลอยลำอยู่กลางท้องทะเลอันดามัน ซึ่งอยู่ในอาณาเขตของเกาะภูเก็ต เพื่อร่วมเฉลิมฉลองชัยชนะให้แก่ นักกีฬาเรือใบคนเก่งในนามตัวแทนทีมชาติไทย ที่คว้ารางวัลเหรียญทองมาจากการแข่งขันประเภทศิลปะใบตองของรุ่นไออาร์ซี 0 โดยมีนักกีฬาเรือใบจากนานาประเทศเข้าร่วม และจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี

มิกเก้ โจฮันสัน ชายหนุ่มลูกครึ่งไทย-นอร์เวย์ เป็นนักกีฬาตัวแทนทีมชาติไทย เจ้าของเรือนกายสูงล้ำ ใบหน้าคมเข้ม ผมสีน้ำตาลแดงยาวระดับคอ ดวงตาสีน้ำตาลคมกล้า จมูกโด่ง ปากหยักได้รูปสวย และเหลื่อมคางได้รูป

ชายร่างสูงล้ำสวมสูทราคาแพงสีดำ และติดโบสีดำบนคอเสื้อสีดำ เข้ากับกางเกงสีดำเดียวกัน รองเท้าหนังมันเงาราวกับไม่เคยโดนฝุ่นละออง ในมือเขามีแก้ววิสกี้ซึ่งรอรับการแสดงความยินดีจากเพื่อนฝูง เพื่อฉลองความสำเร็จในชัยชนะของเขาอีกครั้ง

“ยินดีด้วยมิกเก้ นายแน่นมากจริงๆ” เพื่อนนักกีฬาเรือใบเข้ามาชนแก้วด้วยและกล่าวแสดงความยินดี โดยเขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แก่นักกีฬา ลูกครึ่งไทย-นอร์เวย์

“ขอบใจ เดิมพันครั้งนี้มันสูง ฉันทันเลยต้องทำเต็มที่”

“เสียดาย ช่วงที่ฉันจะแข่งนายลมดันแล้ว”

“โอกาสหน้าเพื่อนยาก โอกาสหน้าฉันจะให้นายแก้ตัว”

มิกเก็ตบไหล่เพื่อนนักกีฬาเบาๆ เป็นการปลอบใจ เพราะแอนดี้แพ้การแข่งขันในครั้งนี้แบบฉิวเฉียด แต่ก็นั่นแหละ งานนี้ประเทศไทยเป็นเจ้าของภาพ และเขาในฐานะตัวแทนทีมชาติจะปล่อยให้คนจากประเทศอื่นมากกว่าชัยชนะไปได้อย่างไร

“ขอสัมภาษณ์หน่อยค่ะคุณมิกเก็ต” นักข่าวกีฬาจากสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นนี่ไม่ใคร่โฟนไปตรงหน้าชายหนุ่ม และช่างภาพรวมถึงนักข่าวจากอีกหลายสำนักก็กรูกันเข้ามา เมื่อถึงคิวให้นักข่าวได้สัมภาษณ์

“คุณมิกเก็ตเป็นลูกครึ่งไทย-นอร์เวย์ใช่ไหมคะ”

เป็นคำถามที่ชายหนุ่มต้องตอบบ่อยครั้งว่าเขามีมารดาเป็นคนไทยชื่อแสงดาว เจ้าของโรงเรียนสอนดำน้ำแห่งแรกในเมืองภูเก็ต และยังจำหน่ายอุปกรณ์ต่างๆ แบบครบวงจร เรียกว่ามาที่แสงดาว ไตวิงแห่งเดียวก็จะได้ทุกอย่างครบครัน

“ได้ข่าวว่าคุณพ่อของคุณมิกเก็ตเป็นเจ้าของบริษัทเรือยอชต์โจฮันสันชื่อดังในประเทศนอร์เวย์ แล้วมาเปิดธุรกิจให้เช่าเรือยอชต์เรือใบ สวรรค์เรือในเมืองไทย โดยให้คุณมิกเก็ตดูแล ตอนนี้นักคุณแสงดาวก็บินไปช่วยคุณแมทริวบริหารธุรกิจที่นอร์เวย์ เป็นแบบนี้จริงหรือเปล่าครับ”

“ได้ยินมาถูกต้องแล้วครับ” ชายหนุ่มตอบด้วยความเบื่อหน่าย เขาไม่เข้าใจว่านักข่าวจะถามเรื่องเดิมๆ ทำไม แต่ก็ยังให้สัมภาษณ์อย่างใจเย็นด้วยสีหน้านิ่งสนิท

“คุณมิกเก็ตเรียนภาษาไทยจากไหนคะ”

“จากแม่ จากในโรงเรียน”

“ขอโทษค่ะ เรียนจบในเมืองไทยหรือเปล่าค่ะ”

“ผมเรียนประถมแล้วก็มัธยมที่นี้ ไปต่อมหาวิทยาลัยในอเมริกา จบปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจ ส่วนกีฬาทางน้ำผมเล่นเป็นงานอดิเรกเพราะชอบเป็นการส่วนตัว แล้วก็ยังไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตน” มิคเก้ร้ายประวัติตัวเองยืดยาว เพื่อให้การสัมภาษณ์สิ้นสุดลงโดยเร็ว “อ้อ ผมชอบผู้หญิง โอเคนะครับ”

“เจ้านายครับ เรือเล็กพร้อมแล้วครับ” คำนี้ ลูกน้องคนสนิท มายื่นรายงานแทรกการสัมภาษณ์ได้อย่างพอดี

“คืนนี้ผมต้องขอตัวก่อนนะครับ เรือเล็กที่จะพาพวกคุณกลับขึ้นฝั่งพร้อมแล้ว” เจ้าของเรือเอ่ยตัดบท เมื่อเห็นว่าการสัมภาษณ์ควรสิ้นสุดลงได้แล้ว

“เสียดายจังเลย อยากนั่งเรือออกทะเลด้วยนะครับ”

“จริงด้วยค่ะ ให้พวกเราไปด้วยไม่ได้หรอกค่ะ” นักข่าวสาวเอ่ยที่เล่นที่จริงอย่างมีความหวัง

“ขอโทษด้วยที่ทำตามความต้องการของพวกคุณไม่ได้” มิคเก้ค้อมศีรษะพอเป็นพิธี ก่อนพยักหน้าให้ลูกน้องที่ผายมือไปยังบันไดข้างลำเรือ ทำให้บรรดานักข่าวจากหลายสำนักต้องทำตาม

“ไง ทำทางนายหงุดหงิดมากนะ” นายแพทย์น่านนที เพื่อนสนิทสมัยเรียนมัธยมปลายของมิคเก้เอ่ยทัก

“เออ ถามคำถามเดิมๆ เรื่องเดิมๆ ทั้งที่เรื่อนั้นรู้กันอยู่แล้ว เขายังเอามาถามย้ำ ฉันก็ไม่เข้าใจว่าเขาจะมาสัมภาษณ์ไปทำไม ในเมื่อจะได้เรื่องเดิมๆ กลับไป” นักกีฬาบ่นยืดยาว พลางเอื้อมมือไปหยิบแก้ววิสกี้จากถาดของพนักงานเสิร์ฟ

“แล้วถ้าเขาลงลึกกว่านั้นล่ะ นายจะตอบไหม”

“ถ้ามันเป็นเรื่องส่วนตัว ฉันจะตอบได้ยังไง” มิคเก้ตอบเสียงกั้วหัวเราะ อุดมขำตัวเองไม่ได้ว่าทุกครั้งที่ให้สัมภาษณ์ ทุกคนก็มักจะถาม

ด้วยคำถามเดิมๆ แล้วเขาก็จะหงุดหงิดเพราะต้องตอบคำถามซ้ำซาก
ซึ่งไม่พ้นเรื่องมีแฟน ครอบครัว หรือพ่อแม่ก็มักจะถูกดึงมาเป็นหัวข้อ
สนทนาอยู่เสมอ

“บางทีเขาอาจรู้ว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัวที่นายจะไม่ตอบ ก็เลย
ไม่ถาม”

“ก็จริงวะห่มอ บางทีฉันอาจหงุดหงิดไปหน่อย เหนื่อยด้วยมั้ง”
“เดี๋ยวก็น่าจะหายเหนื่อยละมั้ง ฉันกับเพื่อนๆ ลงเงินจัดของขวัญ
มาเซอร์ไพรส์”

มิกเกิ้ลหัวเราะในลำคอ เพราะพอจะรู้ว่าบ้างว่าของขวัญเซอร์-
ไพรส์นั้นคืออะไร

“แต่ฉันดีใจนะที่นายกลางนมาล่องเรือกับฉันในทริปนี้ได้”

“เออ เบื่อๆ เสียตายใจไปเองมาได้”

“โอกาสหน้ายังมีถมเถ ใจปองมันมีคดีต้องสะสางไม่เว้นวัน
เดี๋ยวว่างมันก็หาเวลามาเอง” เจ้าของเรือจิบวิสกี้ไปด้วย

“ดูเหมือนว่าของขวัญของนายจะมาแล้วมั้ง”

มิกเกิ้ลหันไปตามคำบอกของเพื่อน กราบเรือฝั่งตรงข้ามมีผู้มา
เยือนก้าวขึ้นมายืน เรือนร่างอรรชรอันอันอยู่ในชุดเดรสสั้นเข้ารูป
สายเดี่ยวสีเขียวมะกอก อดเนนอกขาวผ่อง เหวคอตรงกับสะโพกผาย
ได้รูป ขาเรียวยาวราวกับนางแบบระดับโลก จนเขาให้คะแนนความ
เนียนสวยเต็มสิบ

เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลเลื่อนสายตาขึ้นดูใบหน้ารูปไข่ขาวนวล
ดวงตาสีดำกลมโตดูตื่นกลัวหวาดระแวง คิ้วโค้งได้รูปสวย แฉงขนตา
งอนยาวกะพริบถี่ราวกับกำลังง่วงงุนอย่างหนัก จมูกโด่ง ปากอิม
สีชมพูเข้มจนเป็นเส้นตรง ก่อนที่เธอจะหันไปถามอะไรบางอย่างกับ
สตรีวัยกลางคนที่รู้จักกันในชื่อพรนภา มีอาชีพจัดหาผู้หญิงบริการ
คุณภาพคับแก้วให้ผู้มีฐานะและผู้ทรงอิทธิพลทั้งหลาย โดยหญิงสาว

ที่คิดมาส่งนั้นมักมีราคาสูงสมกับรูปร่างหน้าตา

มิกเก็ตชูแก้ววิสกี้ในมือขึ้น เมื่อพรนภาพักพเปิดมาทางเขาก่อนพาหญิงสาวเดินลงไปยังชั้นล่าง โดยมีค่านึงเดินนำ

“สวยกว่าที่คิดไว้” น่านนทีเอ่ยกับคนที่ได้รับของขวัญชิ้นพิเศษ

“ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกัน” มิกเก็ตมีวิสกี้แก้วนั้นจนหมด และหันไปยิ้มให้พรนภาพักพเดินขึ้นมาอยู่ที่ที่เขายืนคุยกับเพื่อน

“คุณมิกเก็ต สวัสดิ์คะ” พรนภาพักพทักเสียงใส ก่อนหันไปยิ้มทักทายนายแพทย์น่านนที

“สวัสดิ์ครับ ของขวัญของผมใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ ของขวัญชิ้นพิเศษ ดิฉันขอรับรองว่าคณนี้บริสุทธิ์ผุดผ่องจริงๆ”

“ผมขอพิสูจน์เองดีกว่า”

“คะ ขอให้มีความสุขกับค่าคืนที่แสนโรแมนติคนั้นนะคะ” คนพูดชี้ขึ้นไปยังห้องฟ้าสีเทาเข้มที่พระจันทร์เสี้ยวเพิ่งโผล่พ้นหม่อมออกมาให้ยลโฉม

“ขอบคุณที่พามาส่งด้วยตัวเอง”

พรนภาพักพเหาะเบาๆ ก่อนบอกว่า “ต้องพามาเองคะ เพราะเธอคนนี้พิเศษจริงๆ จะบอกให้ว่าคุณสุรชัยอยากได้มาก แต่ไม่กล้าสู้ราคาเลยยอมปล่อยให้ของขวัญคุณมิกเก็ตแทน ขอให้สนุกนะคะ ขอแถมท้ายนิดนึงว่าเธอคนนี้เร้าร้อนสำหรับคุณมิกเก็ตแน่นอน”

“โฆษณาสรรพคุณกันขนาดนี้ ผมแทบจะอดใจไม่ไหว”

“จะช้าอยู่ทำไมล่ะคะ” แม่เล่าบอกเสียงกั๊กหัวเราะ ก่อนเดินตามลูกเรือที่มาผายมือเชิญกลับไปลงเรือเล็ก เพราะเรือลำใหญ่พร้อมจะท่องเที่ยวทะเลในอีกไม่กี่นาที

“พรนภาพักพกับเป็นแม่ค้าจริงๆ โฆษณาสรรพคุณกันยันวินาทีสุดท้าย” น่านนทีเอ่ยขึ้น ก่อนบอกข้อข้องใจของตัวเองแก่เพื่อนรัก

“แต่ฉันก็ไม่เข้าใจนะว่าทำไมผู้หญิงหน้าตาดี หุ่นก็ดีพวกนี้ ไม่ไปทำอาชีพอื่น”

“แล้วฉันจะถามให้แน่ แต่ที่แน่ๆ ผู้หญิงพวกนี้หิวเงิน แล้วก็คิดว่าวิธีนี้คือวิธีที่ดีที่สุดในการทำมาหากินเลี้ยงตัวเอง”

“ตอบครอบคลุมแบบนี้ คงไม่ต้องถามเผื่อแล้วมั้ง นายรีบลงไปเถอะ แต่อย่าลืมป้องกันด้วยล่ะ”

“เออ ขอบใจอะเพื่อน มีเพื่อนเป็นหมอก็คือแบบนี้แหละ ห่วงความปลอดภัยไปซะทุกอย่าง”

มิกเก็บอกเสียงกลั้วหัวเราะ เขาตบไหล่หน้านานที่เบาๆ พลังขอตัวลงมายังห้องบนชั้นสองที่กว้างขวาง มีคาน้ำยีนรอกอยู่หน้าประตูห้องนอนส่วนตัวของเขา

“เจ้านายต้องการอะไรอีกไหมครับ”

“ความสงบ ฉันต้องการแค่นั้น”

“ครับผม”

“ขอบใจ” คนเป็นนายกล่าวทิ้งท้ายแล้วเปิดประตูเข้าไปในห้องที่กว้างขวางโอโถง ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์เลิศหรูสมฐานะและรสนิยมของผู้เป็นเจ้าของ

หญิงสาวที่สวมชุดเดรสสายเดี่ยวสีซีเปียมะกอกนั่งอยู่บนเตียงด้วยอาการกระสับกระส่าย เธอเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ เมื่อเธอนหันมาเห็นแล้วผุดลุกขึ้น ใบหน้าขาวนวลแดงก่ำเหมือนคนมีไข้

“อืม...ท่าทางจะร่ำร้อนสมคำโฆษณา” มิกเก็บพิมพ์อย่างพอใจ พลังเดินเข้าไปหาเธอ ยังไม่ทันได้แตะเนื้อต้องตัวหญิงสาวของพรณาก็ทำเสียงเหมือนครางแล้วโผล่เข้าโอบกอดเขา พยายามเบียดเรือนกายหอมกรุ่นจนแทบชิด

มิกเก็บจึงตอบสนองด้วยการปลดเดรสสั้นสีซีเปียมะกอกออกแล้วเหวี่ยงทิ้ง กลิ่นกายหอมละมุนโชยมาอ่อนๆ ทำให้เขาจดปลายจมูก

ลงบนลำคอชาวผ่อง

“หอม”

“ชะ...ช่วยด้วย ฉันต้องการคุณ” คนอยากให้ช่วยอยู่ในสภาพเกือบเปลือย นั่นคือมีบราไร้สายสีดำหุ้มทรวงเต่งตึงเกินมาตรฐานเอาไว้ บิกินีตัวจิ๋วปิดเนินเนื้อนวลแทบไม่มีติด

เธอวอนเสียงพรวดต่อ “ระ...เร็ว ทำไมมัน มัน...” หญิงสาวพรวดพาดเป็นคำ ก่อนที่ปากอิมส์ชมพูจะถูกเรียวกปากหยักได้รูปของมิดเก้ ฉกฉวยอย่างเร้าร้อน เขาแปลกใจกับรสจวบที่ดูจะไม่ประสีประสาสมราคา ค่าตัวเอาเสียเลย แต่นั่นก็ทำให้ชายหนุ่มเกิดความต้องการขึ้นมาได้อย่างไม่ยากเย็น

“เอาสิแม่คุณ จะเล่นบทไร้เดียงสาอย่างนั้นหรือ เดี่ยวมิดเก้จัดให้ รับรองว่าจะร้องครางแทบไม่เป็นคำเลย”

เขาพุดแล้วส่งลิ้นเข้าไปในโพรงปากเล็ก แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ทันใจแม่สาวราคาแพงของเขา เธอจึงช่วยถอดเสื้อสูทแล้วกระชากกระดุมเสื้อเชิ้ตจนหลุด ทำให้มิดเก้เหวี่ยงเสื้อออกจากตัวจนเหลือเพียงมัดกล้ามเนื้อที่แข็งแรงตามหลัง ไหล่ และท้อง ตามประสานักกีฬาที่ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี

“ใจเย็นๆ คนสวย” เขาปราม เป็นฝ่ายรูดซิปและถอดกางเกงสแล็กส์ออกจากตัว จนเหลือเพียงกางเกงบ็อกเซอร์สีขาวยาวสะอาดตา “มา ผมพร้อมแล้ว”

คำพุดนั้นทำให้หญิงสาวยิ่งเบียดชิดเรือนร่างจนแนบสนิทอย่างจงใจให้เขารู้ว่ามีความต้องการมากแค่ไหน

“เร็ว ได้โปรดเถอะ”

“ได้ดีที่รัก ผมรู้ว่าคุณกำลังต้องการผมมากถึงมากที่สุด” เขาเซยคางคนตัวสั้นขึ้นสบตา ใบหน้าขาวนวลแดงระเรื่อ แหวดตาฉ่ำเอี่ยมเชิญชวน ริมฝีปากสีชมพูเผยอรอยอย่างเข้ายวน

“ผมว่าคุณแสดงบทบาทไว้ดีเยี่ยมสาได้ยอดเยี่ยมมากๆ เลย
รู้ไหม” มิคเก้เอ่ยชมตรงหลังใบหูเธอ และลูบแผ่นหลังก่อนเลื่อนมือไป
ปลดตะขอเสื้อชั้นในจนหลุดแล้วเหวี่ยงทิ้งไปอย่างไม่ใยดี

ทรวงอกสร้างโดดเด่นทำท่ายสายตาอยู่ตรงหน้า เขาก็มหันหลัง
สัมผัสความหอมละมุนหยุ่นนุ่ม จวบเกล้าคลึงความอวบอิมขงเต้า
เต่งตึง ตวัดปลายลิ้นหยอกล้อจนยอดทรวงชูชัน มืออีกข้างก็คลึงคลิ้น
จนหญิงสาวอ่นระทวย พืมพำแทบไม่เป็นคำ

มิคเก้คุกเข่าลงพร้อมเลื่อนบิกินีตัวจิ๋วลงจนสุดข้อเท้าหญิงสาว
จากนั้นก็ทำตัวเป็นแมลงภูบินชอกซอนหาน้ำหวานจากเกสรดอกไม้เพื่อ
ประทังชีวิต เพียงไม่นานเขาก็พบเข้ากับเนินกุหลาบดอกใหญ่และ
กลีบสวย ซึ่งเบ่งบานอยู่ตรงปากถ้ำที่ลึกลับน่าค้นหา ทำให้เขาแะสุดดม
ดมกลิ่น จนกลีบกุหลาบสั่นสะท้านพร้อมกับเสียงครางและมือที่จิก
ทั้งผมสีน้ำตาลแดงของเขาอย่างไม่ปรานี

“ได้โปรด...ได้โปรด” หญิงสาวครางแทบไม่เป็นคำ เมื่อรับรู้ถึง
สัมผัสวาบหวมที่ก่อตัวขึ้นภายในช่องท้อง ดังระลอกคลื่นที่โหม
กระหน่ำขึ้นสู่ฝั่ง จากนั้นก็รู้สึกเหมือนล่องลอยอยู่บนปุยมะฆ เมื่อถูก
อุ้มพาไปยังฟูกหนาสีขาวบนเตียงหลังใหญ่

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย ฉันเป็นอะไรไม่รู้”

คำอ้อนวอนสั่นสะท้านมาจากส่วนลึกในใจ วงแขนกลมกลิ้ง
รังร่างเขาให้ทาบลง ภายหอมกรุ่นเปลือยเปล่าเบียดชิดอย่างไม่ประสี
ประสา จนชายหนุ่มต้องให้ภาษากายนำ ทำตัวเป็นอาจารย์วิชาเพศ
ศึกษา เพื่อให้หญิงสาวได้ร่างทำตาม แต่เขาก็ไม่ลืมป้องกันเพื่อความ
ปลอดภัย จึงสวมเสื้อกันฝนให้มิดก้นน้อย จากนั้นก็เริ่มต้นบรรเลงเพลงรัก
อีกครั้ง แม้ในครั้งแรกหญิงสาวจะทำตัวเหมือนหุ่นยนต์ แต่เพียง
ครู่เดียวสะโพกผายก็ขยับตาม ถึงจะงะงะแต่ก็ให้ความรู้สึกอีกเหม
แก่เขายิ่งนัก

“แม่คุณเอ๊ย ช่างร้อนแรงได้ไฉ่ไฉ่ยงสาจริง ๆ”

มิกเค็มแล้วก้มลงเซยชมทรวงอกหุ่นนุ่มที่ไหวกระเพื่อมเพราะแรงหอบหายใจซึ่งเกิดจากอารมณ์วาบหวาม ปลายลิ้นหยอกเย้ายอดทรวง ขณะที่กายท่อนล่างก็ขยับตาม รวากับเตรียมพร้อมรอรับศึกใหญ่ที่น่าทึ่งโดยอัศวินผู้นั่งมาบนหลังอาซาไนยสีขาวย และควบทะยานไปข้างหน้าเมื่อมองเห็นประตูเมืองงั้มเปิด

เขาอาศัยจังหวะนั้นแทรกเข้าไปทั้งตัว รับรู้ถึงแรงบีบกระชับแน่น ฝ่ายข้าศึกผู้ไม่ประสีประสาก็พยายามตั้งรับและสู้ไม่ถอย แม้จะมีอาการเหนื่อยหอบ เปล่งเสียงร้องครวญครางยามเขาดันอาวุธคู่กายเข้าไปในตัวจนมิด กระทั่งได้ยินเสียงหญิงสาวอุทานแทบไม่เป็นคำ แล้วยังพวงด้วยการกระเถิบถอยหนีความเจ็บปวดรัดแน่นที่เขาหิบบิ้นให้ ชายหนุ่มจึงปลอบประโลมด้วยการจับก้มปากเนียนนุ่ม สร้างความสุขซาบซ่านด้วยการขยับเข้าออกเป็นจังหวะอย่างเร้าร้อน

ศัตรูแสนสวยของเขาใช้ปลายเล็บจิกลงบนแผ่นหลัง คงหวังจะฝากรอยแผลให้เขาหยุดการทรมานนี้เสีย แต่มีหรือที่มิกเค็มจะปล่อยเหยื่ออันโอชะให้พ้นจากอาการวาบหวามรัญจวน

เมื่อเห็นว่าเซลยสวาทคนสวยกรี๊ดร้องพร้อมแอนตัวขึ้นเพราะความทรมานที่เกิดจากการบีบรัดภายในและความสุขสม เขาจึงควบอาซาไนยด้วยความเร้าร้อนสุดแรง ความซาบซ่านทำให้ต้องปล่อยกระแสธารอุ่นจัดเข้าไปในคูหาสวรรค์ พลังเปล่งเสียงครางอย่างมีความสุขอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เพียงแค่นั้นก็รับรู้ว่าเป็นเจ้าของถ้ำอ่อนระทวยหมดแรงอยู่ภายในวงแขนเขา

มิกแก่นอนเคียงเธอ รับรู้ว่าการหญิงสาวราคาแพงของเขาดูเหมือนจะบรรเทาความเร้าร้อนลง แต่มือเรียวสวยก็เลื่อนขึ้นมาลูบไล้แผงออก ล่ำ เป็นการบอกความนัยให้รู้ว่าเธอชวนเขาทำศึกยกที่สอง ชายหนุ่มยิ้มทั้งปากและตาอย่างเห็นขยับบทบาทนักแสดงเลิฟซีนที่ไฉ่ไฉ่ยงสา

ของหญิงสาว

“เดี๋ยวมานะทูนหัว บทบาทดีแบบนี้ เดี่ยวผมจะทียบีให้งามๆ เลย”
เจ้าของเรือเดินไปเข้าห้องน้ำเพื่ออาบน้ำชำระร่างกายจนสะอาด และ
ออกมาโดยมีผ้าขนหนูพันกายท่อนล่าง

หญิงสาวนอนเกลือกกิ้ง กระทบระทวยราวกับความต้องการ
ภายในเริ่มทำงาน ไบหน้าสายอยู่บนหมอนหนุนสีขาว เส้นผมยาวสยาย
ยุ่งเหยิง ดวงตาคู่สวยหรีปรีอ ปากเผยอเชิญชวน มือก็ลูบไล้ทรวงอก
หย่นนุ่ม ส่วนเรียวขาก็ถูกัน ทำให้เห็นเนินเนื้อนวลย้วยวนให้เขาแปลง
กายเป็นแมลงภูบินเข้าหา

มิกเก็บลดผ้าขนหนูบนเรือนกายทิ้ง ไม่ลืมเปิดลิ้นชักโต๊ะหัวเตียง
หยิบเครื่องมือป้องกันเพื่อความปลอดภัยมาเตรียมไว้ และขยับขึ้น
คร่อมหญิงสาว บอกตัวเองว่าขอตักตวงให้คุ้มกับค่าตัวที่เพื่อนๆ เขา
ลงขันกัน เพื่อเป็นรางวัลในการแข่งขันเรือใบวันนี้

‘คุณมาจากไหนกันนะ ทำไมเนื้อตัวหอมกรุ่นละมุนละไมแบบนี้
แถมความสุขที่เกิดจากภายในยังบอกว่่าน่าจะเป็นสินค้ามีหนึ่ง
ตามที่พรนภากล่าวอ้างจริงๆ’

มิกแก้ครุ่นคิด และก้มลงสูดดมกลิ่นแก้มหอมละมุนที่ต่างกับ
ผู้หญิงทั่วไป จนชายหนุ่มคิดว่าเขาต้องขอจ้างต่ออีกสามสี่วัน เพราะ
เริ่มติดใจรสสวาทแบบไร้เดียงสาจริงๆ แล้ว

แสงแดดยามสายสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างบานเล็กที่
มองเห็นทะเลอันดามันสีเขียวมรกต อีกทั้งการโคลงเคลงเบาๆ ยังทำให้
หญิงสาวบนเตียงลืมตาตื่นแล้วมองไปรอบๆ ห้องที่ไม่คุ้นตา และดิ่ง
ส่ายตากลับมาบนเตียงที่เธอนอน เห็นผ้าขนวมผืนใหญ่สีขาวหม่นกาย
เปลือยเปล่าไว้ ก่อนหันไปมองคนข้างๆ ผิวเนื้อสีแทนบนแผ่นหลังเต็ม
ไปด้วยมัดกล้ามเนื้อทำให้กระดกกายหนีด้วยความตกใจ จนเจ้าของเรือ

ขยับตัวล้มตาคืน

“เกิดอะไรขึ้น” โยสิตาถามเสียงสั่น มือก็กุมผ่านวมสีขาวยาวไว้แน่น ไม่อยากคิดเลยว่าจะไม่ทำอะไรเกิดขึ้นกับเธอเมื่อคืนนี้ เพราะตอนนี้ร่างกายเธอปวดร้าวไปหมด ไม่เว้นแม้แต่เนื้เนื้อที่หวงแหน หญิงสาวก็รู้สึกปวดระบมจนไม่อยากจะขยับขาแม้แต่บ่อย “คุณทำอะไรฉัน”

“ถามแปลก แล้วคิดว่าเมื่อคืนคุณมาทำอะไรบนเรือของผมละ”

“เรือ...ฉันอยู่บนเรือหรือ” หญิงสาวถามย้ำให้แน่ใจ และชะเง้อมองออกไปยังด้านนอกหน้าต่างทรงกลม เธอพบผืนฟ้ากว้างกระจ่างตาด้วยแสงแดดอ่อนๆ กับสีเขียวมรกตของทะเลที่ดูเหมือนว่าจะปราศจากคลื่นลม แต่หญิงสาวกลับวังเวง คลื่นใล้ขึ้นมา จึงรีบลงจากเตียงในสภาพเปลือยเปล่าแล้ววิ่งเข้าห้องน้ำทันที

มิกะมองตามร่างขาวนวลของหญิงสาวที่หายลับเข้าไปในห้องน้ำ เสียงอากเจียนบอกให้รู้ว่าน่าะเกิดจากการเมาคลื่น ทั้งที่ไม่มีคลื่นลมแรงสักเท่าไร เขายิ้มหยันเมื่อบอกตัวเองว่าเป็นคือการแสดงเรียกค่าตัวเพิ่มจากลูกค้า

นักกีฬาเรือใบชั้นศอกขึ้นบนฟูกหนา ก่อนร้องบอกว่า “น้ำมะนาวในตู้เย็นช่วยได้นะ”

เจียบ...ไม่มีเสียงตอบรับหลังได้ยินเสียงกดชักโครกและเสียงเปิดปิดก๊อกน้ำอ่างล้างหน้า แต่เพียงครู่เดียวคนบนเตียงก็ได้ยินเสียงคล้ายการสะอื้นให้ดังลอดออกมาเบาๆ ทำให้มิกะหัวเราะพลางส่ายหน้าเอือมระอา

“บทบาทเดิมๆ ใช้ไม่ได้ผลหรอกนะ” เขาค่อนขอตเสียงดัง จับตาคูว่าหญิงสาวจะแก้ตัวอย่างไร

“คุณพูดเรื่องอะไร ฉันไม่เข้าใจ” โยสิตาร้องถามผ่านบานประตูสไลด์ ทั้งที่ใบหน้านวลเนียนยังนองน้ำตา

หญิงสาวได้ผ้าขนหนูผืนใหญ่ในห้องน้ำมากระโจมอก หลัง

อาเจียนจนแทบหมดแรง อีกทั้งยังปวดระบมไปทั่วร่าง จากนั้นจึงสำรวจตามผิวหนัง พบว่าทรวงอกมีรอยแดงเป็นจ้ำ ปากที่เคยอึดสวดยกดูเหมือนว่าจะบวมซ้ำ แต่นั่นไม่เท่ากับเนื้องอกใหม่ที่สวดยงามของเธอ ซึ่งตอนนี้ทั้งเจ็บแสบและปวดร้าวไปหมด โยสิตาถามตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้นทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้กับเธอได้ ขณะคิดทบทวนว่าใครเป็นคนพาเธอมาจนถึงจุดนี้ก็สะดุ้งสุดตัว เมื่อประตูห้องน้ำถูกเลื่อนเปิดโดยพลการ...จากคนที่เธอยังไม่รู้จักชื่อเขาด้วยซ้ำ

“กำลังทบทวนว่าจะแสดงบทบาทไหนต่อใช่ไหม” ถามเฉยๆ ยังไม่พอ เจ้าของคำถามยังรบกวนว่ามีเพียงผ้าขนหนูพันมาอยู่ในอ้อมแขนอีกครั้ง

“เอาอย่างนี้นะ ผมจะเพิ่มค่าทิปให้ต่างหาก แต่ขอบทบาทแบบเมื่อคืนนี้อีก ผมว่าคุณร้อนแรงได้ไร้เดียงสาจริงๆ”

“ไม่ ปล่อยฉัน คุณกำลังเข้าใจผิด” โยสิตาพยายามดิ้นรนผลักไสให้พันอ้อมแขนแข็งแรงของเขา แต่ยิ่งดิ้นก็เหมือนถูกปลอกเหล็กรัดแน่นขึ้น แลมยังมีอาวุธสำคัญขู่ออยู่ที่กายท่อนล่างของเธออีก โอ...พระเจ้า นี่กรรมที่ทำให้เธอปวดระบมในเช้าวันนี้

“อยากจะขึ้นค่าตัวอีกเท่าไรก็บอกมา”

“ไม่ ค่าตัวบ่าบออะไรของคุณ ฉันไม่แจ้งตำรวจจับข้อหาข่มขืนก็ดีเท่าไรแล้ว”

มิดเก้ระเบิดหัวเราะเสียงดัง ดันตัวหญิงสาวให้เข้าไปยืนใต้ฝักบัวอันใหญ่ และเอื้อมมือไปกดปุ่มเปิดให้น้ำไหลเป็นสายราวกับฝน

“อ้าย! บ่าเหวอ ฉันไม่อยากอาบน้ำ ปล่อยฉัน ตะ...ตะ...เดียว...”

มิดเก้ไม่ปล่อยให้โยสิตาได้ร้องขู่ ชายหนุ่มฉกปากลงประกบปากเธอแล้วส่งลิ้นร้อนขึ้นแทรกเข้าไปในโพรงปากเพื่อสั่งสอน แต่ดูเหมือนว่าแม่สาวราคาแพงของเขาคงจะพยศหนัก เพราะเธอพยายามดิ้นแล้วผลักไสทุบตี หยิกทิ้งเพื่อให้หลุดจากพันธนาการที่แข็งแรง

แต่ยิ่งดินและซัดซึนก็เหมือนสาดน้ำมันเข้ากองเพลิงที่กำลังลุกโชนด้วยไฟพิศวาสที่ร้อนแรง

ร่างออรชรอันแอ้นที่เปลือยเปล่าถูกตรึงกับผนังกระเบื้องสีขาว เรือนกายกำยำบดเบียดแนบชิด จากนั้นเขาก็อุ้มหญิงสาวขึ้น รองรับด้วยต้นขาแข็งแรง ทำให้โยสิตาต้องตวัดขารัดรอบสะโพกชายหนุ่มเอาไว้ แขนสองข้างก็โอบรัดรอบลำคอโดยอัตโนมัติ ปล่อยให้มิดแก้ไข้บแก่่นกายเป็นจิ้งหะเว้าร้อนอยู่ในกายเธอ จนหญิงสาวเปล่งเสียงคราง เมื่อรู้สึกเหมือนใจจะขาดกับความซาบซ่านที่เกิดขึ้นทั่วร่าง หดแรงจะต่อต้านความพิศวาสบาดจิตที่เกิดขึ้น

“ไม่ต้องกลัวว่าคุณจะไม่ได้ค่าตัวเพิ่มหรอกนะ ผมจะทบให้สองเท่าเลย” มิดแก้กัตพินพุดชิตเรื้อนผมที่เปียกชุ่มด้วยสายน้ำที่ยังไหลไม่ขาดสาย ก่อนเอื้อมมือไปปิดแล้วปล่อยให้หญิงสาวยืนบนพื้น แต่การชวนเซทำให้เขารวบเอวเธอไว้ไม่ให้ล้ม

“ระวัง ยืนเฉยๆ ก่อน เดี่ยวผมหยิบผ้าขนหนูให้” คนใจดีประคองโยสิตานั่งบนชักโครก และหยิบผ้าขนหนูสีขาวมาห่มคลุมกายเธอ รวมทั้งหยิบผ้าผืนเล็กมาให้เช็ดผมด้วย “เช็ดผมก่อน เดี่ยวเป็นหวัด”

“ไม่ต้อง! อย่ามายุ่ง” โยสิตากระซอกผ้ามาถือด้วยความไม่พอใจ การกระทำย่ำยีของชายหนุ่ม อยากกรี๊ดร้องออกมาดังๆ ก็ทำไม่ได้ เพราะคงช่วยอะไรไม่ได้มาก

“พุดเพราะๆ หนอยสิทูนหัว คุณไม่อยากจะค่าตัวเพิ่มหรือไง”

“บ้า อย่าเอาเงินของคุณมาฟาดหัวผู้หญิงนั้กเลย อย่างนี้กว่ามีเงินแล้วจะซื้อผู้หญิงได้ทุกคนนะ”

“ใช่ มีเงินก็ซื้อไม่ได้จริงๆ แล้วเพื่อนผมมันลงขันจ่ายค่าตัวคุณให้ผมนะ รู้หรือเปล่า”

คนถามไม่ได้ถามเฉยๆ แต่ยังมีบิบทรวงอกโยสิตาเล่นหน้าตาเฉย

“ว้าย! ไร้บ้า อย่ามาทำแบบนี้ละ” โยสิตาบัดมือมิดแก้้ออก

อย่างรังเกียจ รีบลุกขึ้นแล้วใช้ผ้าขนหนูกระโจมอก

“ทำไมผมจะทำไม่ได้ ในเมื่อคุณต้องบริการผมให้คุ้มกับค่าตัว เจ็ดวันบนเรือลำนี้” มิคเก้ช้อนร่างออร์ซขึ้นไว้ในวงแขน และอุ้มเธอ ออกมาโยนลงบนฟูกหนาอย่างนึกสนุก

“ว้าย!” โยสิตากรีตร้องด้วยความตกใจเมื่อถูกโยนลงบนฟูกหนา อย่างแรง ก่อนก่นด่าอีกว่า “ไอ้บ้า เจ็ดวันบ้าบออะไร คุณมันคนบ้า จะบอกให้รู้ไว้ว่าฉันไม่ใช่ผู้หญิงบริการอย่างที่คิดคุณเข้าใจรอกนะ”

“เหรือ ผู้หญิงคนก่อนๆ ก็พูดแบบเดียวกับคุณ สุดทำยังขอล ค่าตัวเพิ่ม”

“นั่นมันผู้หญิงขายตัว แต่ฉันไม่ใช่ ไม่อยากได้เงินหรืออะไร ของคุณทั้งนั้น”

โยสิตายังคงเถียงเสียงแข็ง พลังกระเถิบถอยหนี เมื่อเจ้าของ เรือนกายแกร่งขึ้นมาบนเตียงอีกครั้ง

“ถ้าไม่อยากได้เงิน ก็คงอยากได้แหวนเพชรหรือว่าสร้อยทอง ไซ้ใหม่”

“ไม่ ฉันไม่อยากได้อะไรทั้งนั้นนอกจากอิสระ”

มิคเก้หัวเราะเสียงดัง ก่อนลากข้อเท้าหญิงสาวให้เลื่อนตัวลง มาหาเขา

“บ้า ไอ้บ้า! ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้”

“คำว่าไอ้บ้าขอซื้อได้ไหม ผมไม่ชอบให้ใครด่า”

“ไอ้บ้า ไอ้บ้า ไอ้บ้า” โยสิตาตะโกนลั่น แต่ดูเหมือนว่าจะทำ อะไรเจ้าของเรือนกายกำยำไม่ได้ เมื่อเขาลากเธอลงมาจากหัวเตียง แล้วขยับกายขึ้นคร่อม ตรงข้อมือเธอไว้ด้วยมือหนา ส่วนขาสองข้างก็ถูก ท่อนขาและหัวเข่าเขาดึงให้แยกออก ใบหน้าคมสันเงี้อรอยยิ้ม แพรวพราว ดวงตาสีน้ำตาลฉายแววเจ้าเล่ห์อย่างชัดเจน

“ตะโกนใหม่สิ แต่เตือนไว้ก่อนนะว่า ผมจะเรียกเก็บให้คุ้มค่า

เลย”

คำเตือนนั้นทำให้คนที่กำลังจะอ้าปากด่าหยุดชะงัก เงยหน้าขึ้น สบตาเขาด้วยความหวาดระแวง คิดว่าไม่ดีแน่ถ้าเธอยังขึ้นเอาชนะ ด้วยการตื้อดิ่งแบบนี้

“ลองดูก็ได้นะ”

“ฉันไม่ใช่ผู้หญิงบริการอย่างที่คุณเข้าใจ”

มิกเกิ้ลหัวเราะเมื่อหญิงสาวเปลี่ยนท่าที แต่เขาก็ไม่เปลี่ยนใจ เพราะรู้สึกถึงความวาบวามที่เกิดขึ้นทั่วร่าง และสุดท้ายก็ไปรวมอยู่ที่แก่นกายของเขา จนต้องถามตัวเองว่า เขามีความต้องการมาก แบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร หรือเพราะแม่สาวบริการไร้เดียงสาผู้ร้อนแรงคนนี้เป็นคนจุดเพลิงแห่งความวาบวามขึ้น แต่ชายหนุ่มก็ไม่ได้คิดหา คำตอบ เมื่อร่างขาวนวลนอนเปลือยเปล่าอยู่ใต้ร่างเขา หายใจแรงจน ทรวงอกยุ่นนุ่มไหวสะท้าน เนินดอกไม้ที่สวยงามก็ช่างยั่วเย้า เรียก ให้แมลงภู่หนุ่มอย่างเขาแวะเวียนไปเยี่ยมชมอย่างไม่รู้เบื่อ

โยสิตาได้แต่เคืองแค้น เมื่อรู้ว่าการชี้แจงความจริงจะไม่เกิด ประโยชน์ ดวงตาสีดำกลมโตจึงเจือด้วยหยาดน้ำใสแห่งความเจ็บปวด รวดร้าวจากความผิดพลาดที่เกิดขึ้น ยามชายหนุ่มมอบความเป็นชาย ให้เธออีกครั้ง หญิงสาวพยายามจะไม่เปล่งเสียงครางให้เขาได้ยิน แต่ความวาบวามซาบซ่านที่แล่นไปทั่วสรรพางค์ทำให้เธอสุดจะ อดกลั้นได้ต่อไป จึงทำได้เพียงจิกปลายเล็บลงบนแผ่นหลังที่เต็มไปด้วย มัดกล้ามเนื้อแล้วแก้งลางเป็นทาง หวังจะแก้แค้นที่เขาทำกับเธอ แต่ ดูเหมือนว่าชายหนุ่มจ่อมหีนจะไม่สะทกสะท้าน เมื่อมีเสียงหัวเราะเขาๆ ให้ได้ยินพร้อมกับคำพูดด้วยน้ำเสียงรื่นรมย์

“ชอบชาติสโมสรทำไมไม่บอกดีๆ ผมจัดให้ได้นะ”

2

ความจริงที่ไร้คนฟัง

เรื่องโรจน์ ชายหนุ่มวัยสามสิบ ผู้มีรูปร่างผอมสูง ใบหน้าเรียวยาว ดวงตาวาวรีหลุกหลิก มองไฟในมืออย่างคิดหนัก เมื่อเงินตรงหน้าลดน้อยลงทุกที เขาปรายตาคุณนักพนันที่นั่งตรงกันข้ามอีกสามคน รับรู้ได้ว่าทุกคนก็อยากกินเงินกองกลางกองโต แต่ผู้ที่จะกินได้นั้นต้องมีไฟในมือเป็นอาวุธสำคัญ

“ว่ายังไงคุณเรื่องโรจน์ จะว่าต่อหรือหลบ” หนึ่งในนักพนันถามขึ้น ทำให้เรื่องโรจน์ตัดสินใจเลื้อนเงินเข้าไปไว้ในกองกลางอีกครั้ง

“ผมจะหลบทำไม ในเมื่อมีของดีอยู่ในมือ”

“โอเค ฉันผมว่าตามอีกสามหมื่น”

“ผมหลบดีกว่า” สุรชัย นักพนันวัยกลางคนเอ่ยขึ้นแล้วคว้าไพ่ลง ตามด้วยนักพนันอีกสองคน เมื่อเห็นว่าสู้ต่อไปไม่ไหว

“ทีนี้ผมขอเพิ่มเงินกองกลางอีกสองหมื่น” เสี่ยใหญ่สูงวัยโยนเงินมาอีกสองปึกใหญ่ ทำให้เรื่องโรจน์ยอมหายไปลงบนโต๊ะ เพราะเงินที่มีหมดไปก่อนหน้านี้

เสี่ยใหญ่หัวเราะในลำคอ เมื่อไฟของไอ้หนุ่มอ่อนหัดแต่มีน้อยกว่าเขา จึงรวบเงินกองโตนั้นมาจนหมด

“ผมจะให้คุณเรื่องโรจน์แก้ตัวนะ แต่คุณต้องกลับไปหาทุนมา

เพิ่มก่อน ไม่ใช่มาลักไก่ชาวบ้านเขาแบบนี้”

“ผมมาแน่ แล้วจะบอกให้ว่าเงินผมยังมีอีกเยอะแยะ เล่นได้ทั้งชาติก็ไม่หมด แต่วันนี้ต้องรีบกลับกรุงเทพฯ ไปประชุมผู้ถือหุ้นบริษัทขอตัวก่อน”

ชายหนุ่มคุยโวพลาญลุกขึ้นยืน และหมุนตัวเดินออกจากห้องซึ่งอยู่ด้านหลังบาร์เหล้าชื่อดังในตัวเมืองภูเก็ต หลังถูกวิภาจรี ภรรยาตามพุดินัยใช้मतทำถูระ แต่พอเสร็จถูระเขาก็อดที่จะแวะเข้าบ่อนพนันที่คุ้นเคยไม่ได้ สุดท้ายเงินจึงหมดไปอย่างน่าโมโหอีกครั้ง แต่ไม่หรอกรเขายังไม่ยอมแพ้ จะกลับมาแก้ตัวใหม่ให้ได้

กริ่ง! กริ่ง!

โทรศัพท์มือถือของเรื่อโรจน์ดังขึ้น เขารีบหยิบมาดู พอเห็นว่าเป็นชื่อวิภาจรีจึงส่งเสียงทักทายอย่างประจบประแจง

“วิ ผมกำลังคิดถึงเลย”

“อย่ามาทำพุดดี และอย่าบอกนะว่าเล่นพนันเสียอีกแล้ว” วิภาจรีดักคออย่างรู้ทัน เพราะชู้รักของเธอนั้นชื่นชอบการเล่นพนันทุกชนิดเป็นชีวิตจิตใจ

“เสียไปนิดหน่อย ไม่มากหรอกร”

“ให้มันจริงเถอะ จะบอกให้ว่าถ้าคุณขึ้นเล่นแบบไม่บันยะบันยังสักวันต้องระเห็จไปนอนข้างถนน เพราะฉันไม่รู้ว่าจะหาเงินจากไหนมาให้คุณถลาง”

“อย่าเพิ่งบ่นได้หรือเปล่า ถึงยังไงเราสองคนก็ลงเรือลำเดียวกันมาตั้งนานแล้ว เราหนีกันไม่พ้นหรอกร”

เรื่อโรจน์บอกแบบนั้น เพราะหลายปีที่ผ่านมาเขากับวิภาจรีเป็นคู่ผัวตัวเมียที่ต้องปิดบังมาตลอด หน้าฉากทางสังคมนั้นเขากับเธอเป็นพี่น้องที่แสนดี แต่ลับหลังเป็นชู้รักที่รื้อนแรงของกันและกัน

“ถ้าไม่ให้บ่น ก็อย่าถลางเงินในบ่อนพนันให้มากนักสิ”

“แต่มันเป็นเงินส่วนแบ่งที่ผมต้องได้นะ เอาน่า...ผมจะเล่นให้น้อยลงแล้วกัน ว่าแต่มีอะไรหรือ”

“ถามมาได้ว่ามีอะไร ชูระที่ใช้ให้ไปทำสำเร็จไหม” คนปลายสายถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด เพราะเธอทนรอให้เขาโทร. มาส่งข่าวอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืน โดยจะดูว่าไม่ต้องโทร. ถามเหมือนทุกครั้งได้หรือไม่ สุดท้ายก็ยังต้องให้โทร. เหมือนเดิม

“ที่รัก รุ่นนี้แล้ว ไม่สำเร็จก็ไม่ใช่เรื่องโรจนนะสิ”

“คุณมันนิสัยขี้โม้ ฉันจะไม่เชื่อตราบไตที่ไม่เห็นหลักฐาน” แม้วิภาจรีจะโล่งอกที่งานสำเร็จ แต่เธอก็ต้องปรามชูรักไม่ให้ประมาทเกินไป

“หลักฐานจะมีได้ยังไง ในเมื่อเราไม่ต้องการให้เหลือหลักฐานมัดตัวสักอย่าง”

“ให้มันจริงเถอะ ฉันหวังว่าไอ้หลักฐานที่เราต้องการทำลายมันจะไม่ย้อนมามัดเราสองคนให้เดินเข้าคุกนะ”

“มันใจสิ รับรองได้ มันไม่ได้ผิดได้เกิดแน่ๆ” เรื่องโรจนคุยไวอย่างมั่นใจ เขาเดินไปตามถนนหน้าบาร์เหล่าแห่งหนึ่ง หลังจกมอยู่ในบ่อนแห่งนั้นหนึ่งคืนกับหนึ่งวัน “ว่าแต่...ผมขออยู่ต่ออีกสองสามคืนนะ”

“ไม่ รีบกลับมาเลย อย่าให้ใครเห็นคุณไปป่วนเปี่ยนแถวนี้ จะดีที่สุด” วิภาจรีตัดสายเป็นการตัดบทสนทนา ทำให้เรื่องโรจนไหวไหวอย่างไม่แยะ

“ถือว่าเป็นคนหาเงิน แต่กูนี้เว้ย เป็นคนวางแผน ถ้าไม่มีกูสักคน มึงจะเอาเงินมหาศาลจากที่ไหนไปทำหน้าที่ทำตัวจนสวยหยดเหมือนนางฟ้าแบบนี้”

เรื่องโรจนสบถอย่างเหลือออก เมื่อนึกถึงวิภาจรีซึ่งเป็นเพื่อนเล่นข้างบ้านมาตั้งแต่เยาว์วัย เธอมีเชื้อสายจีนเพราะอาภกับอาม่ามาจากจีนแผ่นดินใหญ่ พ่อกับแม่ก็เป็นคนจีนที่เกิดในประเทศไทย ชูรักของเขา

จึงมีสัญชาติไทย เชื้อสายจีนแบบร้อยเปอร์เซ็นต์

แต่วิภาจรีกลับไม่ชอบ เธอเปลี่ยนชื่อจากวิชาที่ได้มาตั้งแต่เล็ก เป็นวิภาจรี และตื่นนอนทำงานจากเสมียนในโรงงานแห่งหนึ่ง เก็บหอม รอมริบเอาเงินไปเสริมตั้ง กวีตเป็ลือกตาให้เป็นสองชั้น เพิ่มขนาดหน้าอก ให้ใหญ่ขึ้น จากนั้นก็เปลี่ยนสไตล์การแต่งตัวให้เป็นสาวออฟฟิศทันสมัย สุดท้ายก็ได้เป็นภรรยาคนใหม่ของประธานบริษัทแทนภรรยาคนเก่า ที่เสียชีวิตไปก่อนหน้านี้

“จะงกไปถึงไหน” เรื่องโรจนับด้วยความไม่พอใจ เมื่อเขาต้อง มาทำงานสำคัญ โดยต้องนั่งรถทัวร์จากกรุงเทพฯ มาลงที่ภูเก็ตแทน การนั่งเครื่องบิน เพราะไม่ยอมให้มีหลักฐานสืบเสาะมาถึงตัวเขา จากนั้นก็ติดต่อขอพบใครบางคน จริงๆ แล้วมันก็เป็นเรื่องง่ายที่ไม่ต้อง ออกแรงอะไร นอกจากหว่านล้อมให้คู่ค้าทางธุรกิจเห็นดีเห็นงามไปกับ สินค้าสำคัญที่เขานำมาส่งให้ถึงมือ

“อ้าว...คุณเรื่องโรจนจะไปไหนต่อ” สุรชัย ชายวัยกลางคนที่ เป็นนักพนันโต๊ะเดียวกับเขาเอ่ยทักอย่างเป็นกันเอง ถึงแม้ในโต๊ะพนัน จะเชือดเฉือนกันด้วยเล่ห์เหลี่ยมและเงินมูลค่ามหาศาลก็ตาม

“จะกลับกรุงเทพฯ แล้วครับ คุณสุรชัยละ จะไปไหนต่อ”

“จะรีบกลับไปไหน ผมว่าจะชวนคุณไปดูเขาแข่งเจ็ตสกีเชียว”

“จะสนุกอะไร มีแต่แรงเครื่องแข่งกัน”

“พูดแบบนี้แสดงว่าไม่รู้อะไรเลยละสิ” สุรชัยเดินนำมาหยุดยืน ช่างรถยนต์ราคาแพงรุ่นใหม่เอี่ยมของตัวเองหน้าร้านเหล้า

“ไม่รู้ ผมไม่ใช่คนในพื้นที่นี่”

“ถ้าอย่างนั้นจะไปด้วยกันไหมละ จะบอกให้ว่านอกจากเขาจัด แข่งเพื่อความสนุกแล้ว ยังมีเงินเดิมพันก้อนใหญ่อีกด้วยนะ”

พอได้ยินคำว่าเงินเดิมพัน เรื่องโรจนก็อยากเปลี่ยนใจ แต่ติด ตรงที่ว่าอาจทำให้วิภาจรีไม่พอใจได้

“น่าสนใจมากครับ เสียหายที่ผมต้องกลับแล้ว”

“กลับเที่ยวก็โง่งล่ะ”

“สองทุ่มครับ”

สุรชัยมองนาฬิกาข้อมือ ก่อนพยักหน้าเรียกชายหนุ่มร่างผอมสูง กลับมาที่รถของเขา

“โอ๊ย! ทันทมเถ มาเถอะ เดี่ยวผมจะไปส่งคุณที่สนามบินเอง”

เรื่องโรจน์เดินกลับไปที่รถ พลังคิดว่าดีเหมือนกัน บางทีเขาอาจ มีกีฬาใหม่ๆ มาทำทลายความสามารถทางด้านเกมการพนันเพิ่มอีก อย่างก็ได้

“นี่เมื่อวานเขาก็เพิ่งแข่งระดับชาติเสร็จไป คนที่เป็นตัวแทน ทีมชาติเป็นลูกครึ่งไทย-นอร์เวย์ด้วยนะ ทั้งหล่อทั้งเก่ง แถมรวยล้นฟ้า อีกต่างหาก”

“ใครหรือครับ”

คนต้องตอบหัวเราะพลาตัสตาร์ทรถ และหมุนพวงมาลัยพารถ เคลื่อนออกจากร้านเหล้าแห่งนั้น

“ผมว่าคุณต้องมาภูเก็ตบ่อยๆ แล้วละ ที่นี้มีทุกอย่างที่คุณ ต้องการจริงๆ”

“แล้วคนที่เป็นนักกีฬาทีมชาตินั้นล่ะครับ เป็นใคร”

“เจ้าของบริษัทเรือยอชต์ ชื่อมิกเก้ โจอันสัน ฟอนนอร์เวย์ แม่ไทย รวย หล่อ เก่ง สมบูรณ์แบบจริงๆ” น้ำเสียงชื่นชมของสุรชัยทำให้ เรื่องโรจน์อยากทำความรู้จักกับชายหนุ่มที่ถูกพูดถึง เพราะคดีของเขากับวิภาจรีคือ จะคบคนเด่นดัง คนรวยเอาไว้ เพื่อสายป่านที่ดีในอนาคต

“ผมซักอยากรู้ตัวจริงแล้วสิ คุณสุรชัยแนะนำให้คุณรู้จัก ได้ไหม”

“ได้ดี แต่คงต้องเป็นเที่ยวหน้าละมั้ง เพราะนายมิกเก้นั้นเพิ่ง จะเอาเรือยอชต์ออกไปท่องเที่ยวทะเลฉลองตำแหน่งแชมป์เมื่อคืน”

“น่าเสียดาย สงสัยผมต้องหาเวลามาเที่ยวที่นี้บ่อยๆ แล้วละ คุณสุรัชย์จะเป็นไกด์พาผมชมเมืองได้ไหม”

เรื่องโรจนัทามหยั่งเชิง เพราะดูท่าทีของสุรัชย์แล้ว คิดว่าน่าจะเป็นคนมีน้ำใจและใจนักเลงไม่น้อย

“ได้สิ ไม่มีปัญหา อยากมาเมื่อไรก็โทร. มานัดก่อน ผมจะได้ เคลียร์คิวจากสาวๆ รอ”

คนพูดหัวเราะในลำคอ ยามนี้ถึงของโปรดที่เขาชอบหามาชิม ทุกคำคืนหลังเหน็ดเหนื่อยจากธุรกิจ

“เอ๊ะ แสดงว่าคุณสุรัชย์ชอบสาวๆ เอ๊าะๆ ละสิ”

“แน่นอน เสียตายเมื่อคืนนี้แม่เค้าตัวดีมันดันขอขึ้นค่าตัว เด็กอีกเท่าตัว อ้าวว่าเป็นเด็กใหม่ซิงๆ ยังไม่เคยขายตัวที่ไหนมาก่อน แต่ผมไม่เชื่อ เพราะนั่งเด็กพวกนี้มันมารยาธไทยเก่ง”

สุรัชย์หันไปบอกคนที่นั่งฟังเสียบๆ เขาเสียดาย เพราะมีคนมาพูด เข้าหูว่า เด็กใหม่คนที่ว่านั้นสวยหยาดเยิ้มราวนางฟ้านางสวรรค์ สุดท่าย แก๊งเพื่อนๆ มิคเก้ก็ได้ตัวไปในราคาสูงลิ่วตามประสากลุ่มมหาเศรษฐี ที่ไม่รู้ว่าจะเอาเงินไปทำอะไรมากกว่าหาความสำราญให้ตัวเองและเพื่อนๆ ในกลุ่ม

“ถ้าคุณสุรัชย์ชอบเรื่องพวกนี้ละก็ ในกรุงเทพฯ มีสวยๆ ใสๆ สะอาดๆ อีกเยอะ ผมจะพามาทำความรู้จักด้วยดีไหม”

คำถามของเรื่องโรจนัททำให้สุรัชย์ตื่นจากความคิดแล้วถามย้ำ ให้แน่ใจ

“ฮ้า! จริงหรือ”

“จริงสิ ตอบแทนที่คุณสุรัชย์จะแนะนำให้ผมรู้จักนายมิคเก้นัน ยังไงล่ะ”

คนที่กำลังขับรถถึงกับหัวเราะเสียงดัง ชอบใจของแลกลเปลี่ยน ขึ้นสำคัญซึ่งคงจะชาวสวยหมวยอึมตรงตามสเปกที่เขาต้องการ

“โอเค เอาเป็นว่าวันนี้ผมจะเลี้ยงเหล้าคุณ และพาไปดูแข่งเจ็ตสกีชิงเงินพันนั้นกัน แล้วก็พาคุณไปส่งสนามบินอีกด้วย”

เรื่องโรจน์เองก็หัวเราะชอบใจ มีความสุขกับสิ่งแลกเปลี่ยนที่จะได้ บางทีถ้าเขาเข้าถึงตัวนายมิกแก่นี่ได้สำเร็จ เป้าหมายใหม่ในการขูดทองของเขากับวิภาจรีอาจอยู่ที่หนุ่มลูกครึ่งคนนี้ก็ว่าได้

เสียงผิวปากดังผสมผสานกับเสียงน้ำไหลจากฝักบัวภายในห้องอาบน้ำ ทำให้โยสิตารู้สึกตัวตื่นแล้วมองไปรอบๆ ห้อง พบว่าผู้ชายจอมเหินกำลังอาบน้ำ หญิงสาวจึงรีบขยับตัวนั่งห้อยขา แต่แล้วก็สูดปากเพราะเจ็บระบมส่วนสำคัญที่ต้องรับศึกหนักมาทั้งคืน จนถึงตอนสาย เขาก็ยังทำให้เธอแทบหมดแรงอยู่บนเตียง

“หนิ เราต้องหนีให้เร็วที่สุด ไม่อย่างนั้นเราต้องแย่งแน่ๆ” โยสิตารีบลงจากเตียงแล้วไปหยิบเสื้อผ้านบนพื้นชั้นมาจนครบ

“อิตานี้คงเห็นตลอดเวลา เสื้อผ้าเราถึงได้ขาดแบบนี้” หญิงสาวชูชูดเรสสี่เหลี่ยมมะกอกขึ้นดูความเสียหาย

“แล้วเราจะเอาเสื้อผ้าที่ไหนใส่หนิล่ะ” ทำไรเท่าความคิด เธอหันไปหาตู้เสื้อผ้าของชายหนุ่ม เลื่อนประตูเปิดแล้วเลือกเสื้อยืดแขนยาวมาได้หนึ่งตัว แต่พอสวมก็พบว่ามันใหญ่ทะอะทะจนเหมือนเด็กยืมเสื้อพ่อมาสวมเล่น

“ว่า...ไม่มีตัวเล็กๆ บ้างเลยหรอ” คนตัวเล็กกวาดดูเสื้อบนราวแขวนอย่างเร่งร้อน เพราะกลัวว่าคนในห้องน้ำจะออกมาเจอตอนที่เธอจะหนีทัน

“ใส่เสื้อเข้ตไปก่อนดีกว่า แล้วใส่ถุงเท้าดึงขึ้นมาให้สูงๆ แทนเลกกิงแล้วกัน” หัวขโมยจำเป็นจัดแจงสวมเสื้อเข้ตสีขาว ดิดกระดุมจนเสร็จ สวมถุงเท้าสีดำแล้วดึงขึ้นมาจนสูงเกือบถึงหัวเข่า จากนั้นก็เดินไปหยิบกางเกงบิกินีตัวจิ๋วขึ้นมาสวม บอกตัวเองว่าคงต้องหนีไป

ตายเอาดาบหน้า แล้วค่อยคิดหาทางช่วยพ่อทีหลัง

โยสิตารีบไปหยิบกระเป๋าที่เธอสะพายมาเมื่อคืน แล้วก็ใจหายวาบเมื่อมันเป็นแค่กระเป๋าเปล่าๆ ไม่มีแม่ของสำคัญประจำตัวเช่นบัตรประชาชน เงินที่มีติดตัวมาจากกรุงเทพฯ รวมทั้งโทรศัพท์มือถือก็ไม่มีเหมือนที่เธอเข้าใจแต่แรก หญิงสาวคิดทบทวนว่าของหายไปไหนหายได้อย่างไร ในที่สุดก็มั่นใจว่าของเหล่านั้นคงถูกหยิบออกไปตอนที่เธอต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องน้ำระหว่างรอนั่งชายของแม่เลี้ยงเจรจากับผู้หญิงคนหนึ่ง เรื่องพาเธอไปพบนายแพทย์ปองธรรม พอออกจากห้องน้ำก็ถูกพาขึ้นรถพร้อมคิดว่ากระเป๋าถือด้วยความรีบร้อน จากนั้นก็บอกเธอว่าต้องรีบไปก่อนที่เรือจะออกจากท่า

“จะไปแล้วหรือ” เสียงถามดังขึ้นข้างหลัง ทำให้โยสิตาถึงกับสะดุ้ง และรีบหันกลับไปเผชิญหน้าเขา

มิดเก้แทบหลุดหัวเราะเมื่อเห็นเครื่องแต่งกายของหญิงสาว ถ้าไม่ต้องรักษามาตของผู้ซื้อกับผู้ขายเอาไว้ แต่เพราะไม่ยอมให้เธอได้ใจแล้วอาจจะเก็งค่าตัวมากกว่าเดิม เจ้าของใบหน้าคมเข้มจึงทำหน้ากึ่งยิ้มกึ่งนิ่ง

“ฉันจะไปแล้ว และถ้าจะให้ดีละก็ กรุณาอย่าขัดขวางฉันเป็นอันขาด”

“คุณจะไปยังไร ในเมื่อเรือของผมลอยอยู่กลางทะเลอันดามัน” คำถามนั้นทำให้โยสิตาชะงักไปชั่วขณะ แต่ด้วยใจที่มุ่งมั่นจึงตอบออกไป

“ฉันจะว่ายน้ำเข้าฝั่งเอง ฉันนะแซมป์ว่ายน้ำของโรงเรียนเลยละ”

“รู้ไหมว่าทะเลตรงนี้ลึกแค่ไหน” เจ้าของเรือถามด้วยความขบขัน คำพูดของหญิงสาวที่ดูจะไร้จิตมารยา ต่างกับหญิงสาวบริการทั่วไป

“ไม่ต้องมาห่วง” โยสิตาแย้งเสียงเดียว ถึงแม้จะเริ่มกังวลเมื่อเห็น

ผืนน้ำสี่เหลี่ยมรกรทก็ตาม

“ไม่ได้ขู่ ตรงนี้เป็นแหล่งฉลามชุม”

“ช่างดี ฉันทินดีเป็นเหยื่อของฉลาม ดีกว่าให้คุณมีอะไรกับฉัน
ทั้งวันทั้งคืน”

โยธิตาคิดแบบนั้นจริง เธอยอมเสี่ยงชีวิตในทะเลดีกว่าที่จะทน
ให้ผู้ชายจอมเหินมาข่มขืน ซ้ำยังมองว่าเธอเป็นผู้หญิงขายบริการอีก

“แล้วคุณคิดหรือว่าผมจะยอมให้ฉลามมันแย่งคุณไปจากปาก
ผมนะ” ถ้ามแล้วเขาก็เดินไปสั่งกระดิงบนโต๊ะอาหาร “ผมว่าเรามา
สงบศึกกันชั่วคราวดีกว่าไหม เพิ่มพลังด้วยอาหารเข้ากับกลางวันรวบ
เป็นสองมือเลยเป็นไง”

“ไม่” โยธิตาปฏิเสธและทำหน้าอง้ง่า ทั้งที่หิวจนแทบท้อง

“ถ้าไม่กินจะมีแรงว่ายน้ำเข้าฝั่งได้ยังไง”

“เรื่องของฉัน”

“แต่มันเรื่องของผมด้วย เพราะถ้าคุณไม่กินก็จะไม่มีแรงบริการ
ผมบนเตียง” มิคเก้หยอกเย้าอย่างเห็นชั้น ให้ตายเถอะ แม่คุณไปจัดเอา
บทบาทการแสดงมาจากโรงเรียนไหนนะ ถึงทำตัวไร้เดียงสาได้น่ารัก
ขนาดนี้

“ฉันจะไม่บริการคุณอีกแล้ว”

“ถ้าไม่บริการก็คงต้องขอค่าตัวคืน” ชายหนุ่มหยอกล้ออย่างสนุก
เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู เขาก็เอ่ยปากอนุญาต

“อาหารกลางวันครับเจ้านาย” คำนี้เดินนำพนักงานที่สวมชุด
กะลาสีเรือเข้ามาในห้อง จากนั้นพนักงานก็นำถาดสเตนเลสที่มีอาหาร
ควาหวานหลายอย่างมาวางบนโต๊ะ

“ขอบใจ ข้างบนคลื่นลมสงบดีนะ”

“ครับ ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง”

“ขอบใจอีกครั้ง เดี่ยวกินเสร็จฉันจะเรียก”

“เดี๋ยวคุณ ช่วยฉันด้วยสิ” โยสิตารีบร้องบอก แต่ไม่เป็นผล เมื่อน้องของผู้ชายจอมหื่นค่อมกายลงค้ำนับ ก่อนจะปิดประตูจนสนิท

“ป่วยการ ผมว่าเรามากินข้าวกันดีกว่านะ”

“ไม่ ฉันไม่กิน ไม่หิว”

มิกเก้ไหวไหล่ ทำที่ไม่แยแสอาการหงุดหงิดของหญิงสาว เขานั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะอาหาร จัดแจงรินกาแฟใส่แก้วแล้วเปิดที่ครอบจานสเตนเลสออกดู ยิ้มพอใจเมื่อเห็นอาหารจานโปรดซึ่งส่งกลิ่นหอมฉุยไปทั่ว

“แน่ใจนะว่าจะไม่กินด้วยกัน พ่อครัวของผมทำอาหารอร่อยระดับมิชลินสตาร์เชียวนะ” ถ้ามแล้วเขาก็จับมีดหันขึ้นเนื้อวัวเข้าปากเคี้ยว “สุดสวาท มานั่งนี่เถอะ”

“คุณเรียกใคร”

“เรียกคุณนั่นแหละ” มิกเก้พยักหน้าให้หญิงสาวที่ทำหน้าอง้ง้า คงไม่พอใจชื่อที่เขาตั้งให้

“ฉันไม่ได้ชื่อสุดสวาท”

“แล้วชื่ออะไรล่ะ จริงสิ เรายังไม่รู้จักชื่อกันเลย”

“คงไม่จำเป็นมั้ง”

“สำหรับคุณอาจไม่จำเป็น แต่ผมชอบที่จะรู้จักชื่อผู้หญิงที่ผมนอนด้วย” คนพูดเคี้ยวแครีรอตกร่วมๆ

“นอนด้วยแบบไม่เต็มใจนะเหรอ ฉันเรียกว่าข่มขืน” โยสิตาบอกเสียงห้วน มองอาหารในจานตาละห้อย แต่เธอต้องทำใจแข็ง เพราะไม่อยากโดนเขาพูดยอกย้อนให้เจ็บใจ

มิกเก้หลุดหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่ ก่อนจะรินไวน์แดงใส่แก้วดื่มแก้มกับอาหารจานโปรด

“หัวเราะทำไม”

“หัวเราะข้อหาข่มขืนของคุณนะสิ”

“ก็หรือไม่จริงล่ะ”

“ผมข่มขืนคุณตอนไหน ทุกครั้งคุณสมยอมตลอด ครางด้วยซ้ำ”

“บ้า ไม่จริง” โยสิตาเถียงเสียงดัง เธอหันรีหันขวางก่อนจะเจอ แจกัณกระเบื้องเคลือบสีขาว จึงหยิบมาถือไว้ทันที

“อย่าทำอะไรแบบนั้นเด็ดขาดนะ ผมเตือนไว้ก่อน” คำพูดเรียบๆ แต่ตาคมกล้าเฉียดแววดุทำให้โยสิตาต้องวางแจกัณลงที่เดิมอย่างจำใจ เพราะนึกถึงบทบาทบนเตียงของเขาแล้วก็เริ่มหวั่นใจ

“ก็คุณอยากข่มขืนฉันทำไม”

“ใครข่มขืนคุณ หรือจะดูคลิปใหม่ล่ะ”

โยสิตาเบิกตาโตพลางเลิกคิ้วด้วยความตกใจ นี่หมายความว่า ชายคนนี้อัดคลิปตอนเธอมีอะไรกับเขาบนเตียงหรืออย่างไร แก้มเธอ ร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อชายหนุ่มเอื้อมมือไปหยิบไอโฟน ขึ้นมาถือ

“หมายความว่ายังไง”

“ต้องให้อธิบายอีกหรือว่าคลิปที่เรามีอะไรกันมันอยู่ในนี้”

“คุณมันโรคจิต” โยสิตาเคঁลเสียงด่าล่อดโรพิน เพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรได้ดีไปกว่านี้

“เปล้า” มิคเก้ปฏิเสศเสียงสูงพลางไหวไหล่ “ผมจำเป็นต้อง ป้องกันตัวเอง เพราะก่อนหน้านี้มีผู้หญิงแอบอัดคลิปมาแบล็กเมลล์ผม”

“สมน้ำหน้า”

“ก็เพราะกลัวคนจะสมน้ำหน้าบ่อยๆ ไง คราวนี้ผมเลยเป็นฝ่าย อัดไว้เอง”

“แต่ฉันไม่ใช่ ฉันบอกคุณหลายครั้งแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นคุณเป็นใคร แล้วมากับพรนภาได้ยังไง”

คำถามของมิคเก้ทำให้โยสิตาเกือบจะตอบตามความจริง แต่ มาคิดได้ว่าอาจไม่ปลอดภัย จะแน่ใจได้อย่างไรว่าเขาไม่ใช่พวกเดียว

กับแม่เลี้ยงใจทรามของเธอ

“ตกลงคุณที่อะไร”

เจียบ...หญิงสาวไม่ตอบ เธอจะไม่ตอบ จะไม่บอกความจริงกับเขา เพราะเชื่อว่าไว้ใจเขาไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้นผมจะเรียกคุณว่าสุตสวาท”

เจ้าของเรือบอกหน้าตาเฉย จะว่าไปแล้ว เขาเริ่มชอบที่นี้ด้วย เพราะเหมาะกับหญิงสาวมากๆ แต่โยสิตาคำรานจะได้แย้งจึงถามออกไป

“จะให้ฉันไปได้หรือยัง”

“ยัง เขาจ้างคุณให้มาอยู่กับผมบนเรือลำนี้เจ็ดวัน”

“บ้าสิ จะให้ฉันพูดอีกกี่ครั้งว่าไม่ใช่ผู้หญิงขายตัว”

“หรือว่าจะเก็งราคาค่าตัว อยากได้เงินเพิ่มใช่ไหม ถึงได้รำรังองจะไปตลอดเวลา”

มิดเก้ถามเสียงแข็ง เริ่มไม่พอใจที่หญิงสาวพูดไม่รู้เรื่อง เพราะตอนนี้เขาเริ่มติดใจกลิ่นกายหอมกรุ่นกับผิวละมุนละไมของหญิงสาว ซึ่งยอมรับกับตัวเองว่าเขายังไม่เคยเจอมาก่อน แล้วอย่างนี้จะให้เขาปล่อยตัวกลับง่าย ๆ ได้อย่างไร จึงยื่นข้อเสนอว่า

“ถ้าอยากได้เงินผมก็จะให้ มีเยอะเลย จะได้หยุดพูดเรื่องนี้เสียที”

เจ้าของเรือยอร์ชตลุกขึ้นเดินไปเปิดลิ้นชัก หยิบธนบัตรฉบับละหนึ่งพันบาทออกมาห้าปึกแล้วโยนใส่สาวปากแข็ง

“เอาไป แล้วหุบปากให้สนิท”

“อ้าย ไอ้บ้า!” โยสิตากรีดร้องด้วยความโมโห เมื่อถูกชายหนุ่มดูถูกอย่างไม่ไว้หน้า จึงรวบเงินทั้งห้าปึกขึ้นมาถือ แล้วกระซกประตูเปิดออก ก้าวขึ้นบันไดมายังดาดฟ้าของเรือลำใหญ่ แสงแดดแผดจ้า สาดส่องลงบนทะเลกว้างจนเป็นสีซีวอมรกต แต่นั่นก็ไม่อาจหยุดยั้ง

ความบ้าดีเดือดได้

“คุณจะทำอะไรหรือสุดสวาท”

“ฉันไม่ได้ซื้อสุดสวาท แล้วก็ขอประกาศตรงนี้ว่าไม่ใช่ผู้หญิงขายบริการ ฉันจึงไม่ต้องการเงินพวกนี้ของคุณ” ลีนค่านั้นโยสิตาก็เหวี่ยงธนบัตรห้าปีกลงในทะเลสีคราม ท่ามกลางตาหลายคู่ของผู้ดูแลเรือ

มิกก็มองการกระทำนั้นด้วยความฉุนเฉียว เงินนั้นไม่เสียตาย แต่ศักดิ์ศรีที่ถูกหญิงสาวเหยียบย่ำจะไม่เหลือให้ลูกน้องเขายำเกรง ชายหนุ่มจึงตรงเข้าไปอุ้มร่างอรชรขึ้นไว้ในวงแขนแล้วโยนลงไปยังท้องทะเลเบื้องล่างทันที

ตุ้ม!

3

คุณเป็นใครกัน

“ว้าย! กรีด” โยสิตากรีดร้องด้วยความตกใจ เมื่อถูกเจ้าของเรือจับโยนลงทะเลด้วยความโมโห พร้อมกับตวาดสั่งตามหลัง

“เก็บเงินของผมขึ้นมาให้หมด ไม่อย่างนั้นผมจะปล่อยให้คุณเป็นเหยื่อฉลาม”

“ไอ้บ้า ไอ้เลว ไอ้ทุเรศ รังแกกระทั่งผู้หญิงไม่มีทางสู้ นึกหรือว่าฉันจะกลัว”

คนที่ยังอยู่ในน้ำเสียงเสียงดัง แขนขาก็พยายามแหวกว่าย โชคดีที่ไม่มีคลื่นลมแรงให้เธอต้องออกแรงมากกว่าปกติ

“จะให้โยนห่วงยางลงไปไหมครับ” คำนี้มายืนถามคนเป็นนายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ไม่ต้อง”

“แต่ฉันว่านายควรจะไปพาตัวเธอลขึ้นมาละ น้ำเย็นแบบนี้เดี๋ยวจะเป็นตะคริวซะก่อน” นายแพทย์น่านที่เตือนด้วยความเป็นห่วง

มิดก็ได้สติ เขาถอดเสื้อคลุมสีขาวออกแล้วส่งให้ลูกน้อง จากนั้นก็คว้าห่วงยางชูชีพพุ่งลงน้ำไป โมโหแม่สาวจอมพยศที่ไม่รู้จักกลัวเกรงความตาย แต่พยายามตะเกียกตะกายว่ายน้ำหนีทั้งที่ตัวนิดเดียว

“จะบ้าหรือไง อยากตายใช่ไหม” นักกีฬาคนเก่งรังต้นแขน

คนอวดเก่งไว้ได้ แล้วสวมห่วงยางชูชีพให้จนสำเร็จ โดยมีลูกน้องหย่อน
บันไดรอรับอยู่ข้างลำเรือ

“ไอบ้า ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ ปล่อยสิ” โยสิตาพยายามผลักไส
ชายหนุ่มด้วยความเหนียวหนืด หยาดน้ำใส่องไอบ้าด้วยความโมโห
อีกทั้งยังหวาดกลัว หลังพยายามแหวกว่ายอยู่ในน้ำจนแทบหมดแรง
อยากปล่อยให้ร่วงจมลง แต่ด้วยความคิดถึงบิดาบังเกิดเกล้า กลัว
ว่าจะไม่มีใครช่วยเหลือ ทำให้เธอต้องกระเสือกกระสนเพื่อจะไปต่อ
และหนีจากตรงนี้ให้พ้น

“อยู่เฉยๆ ไม่อย่างนั้นจะพากันตายทั้งคู่” มิคเก้ชูขีดโบหูหญิงสาว
เขาล็อกตัวเธอไว้ในอ้อมแขน พาแหวกว่ายกลับไปจนถึงเรือ จากนั้น
ก็ส่งโยสิตาขึ้นไปก่อนแล้วเหี่ยวตัวตามขึ้นไป

ลูกน้องส่งผ้าขนหนูให้สองผืน เขารับมาคลุมให้หญิงสาวที่
เสื้อเชิ้ตสีขาวเปียกน้ำจนแนบเนื้อ แลเห็นทรวงอกเต่งตึงอย่างชัดเจน
ดีที่ยังมีปกินี้ตัวจิ๋วปิดบังส่วนล่าง ไม่อย่างนั้นชายหนุ่มคงต้องสั่งให้
ลูกน้องควักกันยี่ดาทั้งกลางทะเลเดี๋ยวนี้อย

“ไป ลงไปพูดกันข้างล่าง” เจ้าของเรือจับต้นแขนโยสิตาให้เดิน
ลงไปยังชั้นล่าง เพราะไม่อยากให้ตกเป็นเป้าสายตาของผู้ชายหลายคน
บนเรือ

“อวดดี อวดเก่ง มันน่าปล่อยให้จมน้ำตายนัก”

“แล้วทำไมไม่ปล่อยล่ะ จะโดดตามไปพาฉันขึ้นมาทำไม” โยสิตา
ยังพูดไม่ทันจบดี เธอก็โดนกระชากแขนสองข้างให้หันไปหาชายหนุ่ม
ไอบ้าคมเข้มที่เต็มไปด้วยหยดน้ำซึ่งมุดบึ้งไม่พอใจ ดวงตาสีน้ำตาล
ฉายแววดุอย่างชัดเจน

“จะบอกให้ว่าผมเสียตายของ ของสวยๆ งามๆ ยังไม่ซำมาก
จะทิ้งทะเลให้เสียของทำไม”

“คุณมันเป็นพวกกตัญญูหมั่งผู้หญิง ใช้เงินซื้อความสุขให้ตัวเอง

โดยไม่สนใจว่าผู้หญิงพวกนั้นจะรู้สึกยังไง”

มิกเก็บสบตาคนตรงหน้าที่อยู่ใกล้กันแค่ปลายจมูกอย่างหมั่นไส้ เขายิ้มมุมปากอย่างเยาะหยัน

“อย่าลืมนว่าคุณขึ้นเรือผมมาเองนะ แล้วก็มากับแม่เล้าด้วย ถ้าจะให้เข้าใจว่าคุณไม่ใช่ผู้หญิงขายตัวละก็ ผมจะโง่ไปไหม”

“ฉันบอกคุณหลายครั้งแล้วว่าไม่ใช่...”

มิกเก็บปากลงประกบปากอิมซึ่งช่างพูดช่างต่อล้อต่อเถียง ให้เงยบลงทันใด เขาส่งลิ้นร่อนขึ้นเข้าไปลงโทษด้วยความดุเดือด แล้วดันร่างออร์ซริให้พิงประตูห้องนอน จากนั้นก็เบียดกายท่อนล่างให้แนบชิด บอกให้คนอวดดีรู้ว่าเขาพร้อมจะลงโทษเธอได้ในทุกสถานการณ์

“ฉันทนาว” โยสิตาเอ่ยเสียงสั้น เมื่อมีโอกาสได้เผยอปากสูดอากาศหายใจ หลังจากเขาลงโทษเธอด้วยการจูบ จูบราวจะสูบวิญญาณ ออกจากร่าง

มิกเก็บปล่อยหญิงสาวให้เป็นอิสระ แต่แขนสองข้างก็ยังยันผนังกันเอาไว้ ดวงตาสีน้ำตาลจับจ้องเรียวกอิมที่ดูจะบวมซ้ำเพราะฤทธิ์จูบ ซึ่งเขามอบให้ตั้งแต่เมื่อคืน จนเช้าวันนี้ก็ดูเหมือนจะยังย้วยวนให้อยากจูบตลอดเวลา

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปแช่น้ำอุ่นๆ ในอ่าง เดี่ยวจะหาเสื้อตัวใหม่ให้ใส่ จำไว้ล่ะว่าอย่าคิดจะโดดหนีลงทะเลอีก เพราะคุณจะตกเป็นเหยื่อของฉลาม หรืออาจไปเจอเรือโจรสลัดที่มันแล่นผ่านไปมา พวกมันจะจับคุณขึ้นไปขังอยู่บนนั่น ผลัดกันข่มขืนจนคุณหมดแรงแล้ว จับโยนลงทะเล ตายแบบญาติก็หาศพไม่เจอ”

โยสิตาอยากเถียงนักกว่าคงไม่ต่างกับเรือลำนี้ เพราะเธอก็โดนข่มขืนเช่นกัน จะต่างก็ตรงที่ว่า เธอไม่โดนผู้ชายหลายคนบนเรือลำนี้ รุมข่มขืนอย่างที่เธอทำ

“กำลังเถียงในใจใช่ไหมว่า ผมก็ข่มขืนคุณเหมือนกัน”

“บ้า อีตาบ้า ทำไมเดาถูกละ” โยสิตาถามเสียงเซียว ไม่พอใจ
เมื่อเขาเดาใจเธอถูกราวกับเข้าไปนั่งอยู่ในนั้น

“คุณมันเด็กเมื่อวานขึ้น แค่นี้ทำไมผมจะเดาไม่ออก จะบอก
ให้ว่าไอ้พวกโจรสลัดมันไม่ได้สุภาพ เนื้อตัวสะอาดเหมือนผมหรือ
มันกักขฬะ สกปรก ที่สำคัญคือไม่สนด้วยว่าคุณจะมีความสุขไปกับมัน
หรือเปล่า”

“ฉันก็ไม่ได้มีความสุขกับคุณนักรอก”

มิกเกิ้ลหัวเราะหึๆ มองหญิงสาวตั้งแต่ศีรษะจดเท้าด้วยความ
หมั่นไส้ แล้วผลักเธอเข้าไปในห้องน้ำแทน

“อาบให้สะอาด แล้วผมจะพิสูจน์ให้คุณดูอีกครั้งว่า คุณจะร้อง
ครวญครางดังแค่ไหน แม่สุดสวาท!”

คนพูดกดปุ่มฝักบัวให้น้ำไหลลงใส่ร่างอรชรที่เสื้อผ้ายังชุ่มไป
ด้วยน้ำ ก่อนจะเดินหนีไปยังตู้เสื้อผ้าแบบติดผนัง

“ไฉ่บ้า ไฉ่บ้า ไฉ่หีน ไฉ่ทุเรศ”

โยสิตาตะโกนด่าอยู่ใต้ฝักบัว แต่ดูเหมือนคนโดนด่าจะไม่ใส่ใจ
เขาปล่อยให้หญิงสาวอาบน้ำตามสบายพลางเดินไปค้นตู้เสื้อผ้า ก่อน
เดินไปเปิดประตูห้องน้ำแล้วแขวนเสื้อผ้าไว้บนราวหน้าต่างตาเฉย

“ว้าย! เปิดเข้ามาทำไม” หญิงสาวต่อว่าพลางยกมือปิดบัง
ทรวงอกแทบไม่ทัน ก่อนจะหันหลังให้ชายหนุ่มที่ยืนหัวเราะหึๆ พลาง
ส่ายหน้า

“อายทำไม ผมยิ่งกว่าเห็นของคุณอีกนะสุดสวาท”

“แต่คุณควรมีมารยาท”

“อย่าพูดมาก ใส่ชุดนี้ไปก่อน เดี่ยวกลับเข้าฝั่งแล้วจะหาซื้อให้”

“แต่ฉันจะไม่อยู่กับคุณ”

“เจียบไปเลยนะ” เขาชี้นิ้วสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด และเดินไป
เดินมาอยู่กลางห้องอย่างครุ่นคิด ‘ใครกัน เธอเป็นใครกันแน่’

เขาเหลือบไปเห็นกระเป๋าถือที่ตกอยู่บนพื้น จึงหยิบขึ้นมาเปิดดู พบว่าว่างเปล่า ไม่มีแม่ของสำคัญที่ต้องมีติดตัวเสมอ

“เธอเป็นใครกัน ทำไมไม่มีบัตรประชาชน เงินติดตัว หรือแม้แต่โทรศัพท์ แต่ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงบริการแล้วมากับพรรยาได้อย่างไร มาแบบเต็มใจด้วย ไม่ได้มีท่าทีซัดขึ้นเลยสักนิด แถมยังเป็นฝ่ายช่วยเราถอดเสื้อผ้าอีก”

เจ้าของเรือพยายามหาความจริง เพราะยังไม่เข้าใจว่าหญิงสาวปิดบังชื่อจริงทำไม เขาเหลือบมองผ้าปูที่นอนยับย่น ก่อนหยิบผ้าฉนวนออกเพื่อมองให้ชัด และขมวดคิ้วสงสัยเมื่อเห็นรอยต่างดวงสีแดงจาง

“เลือดพรหมจารีอย่างนั้นหรือ” มิคเก้ถามตัวเอง และหันไปมองห้องน้ำที่หญิงสาวยังอ้อยอิ่งอยู่ข้างใน คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันราวจะผูกโบได้ เพราะคิดถึงบทรักบนเตียงเมื่อคืนที่ไม่ประสีประสา แต่ความเร่าร้อนตอนที่เธอพยายามถอดเสื้อผ้าเขาล่ะ...เกิดอะไรขึ้นกันแน่

‘เฮ้ย เดี่ยวนี้มีแบบแกล้งทำเป็นนอนตัวแข็ง เหมือนไม่เคยต้องมือชายด้วยนะ แล้วยังแอบหยดน้ำยาอุทัยทิพย์ลงบนผ้าปูที่นอน เพื่อหลอกให้เราเชื่อว่านางเป็นคนแรกของเราจริงๆ สรูปแล้วโกหกทั้งเพ’ เพื่อนเขาคคนหนึ่งเคยกล่าวในวงเหล้า

แต่มิคเก้ก็ยังไม่ปักใจเชื่อนักว่าโยลิตาจะเป็นผู้หญิงบริการมืออาชีพจริง เพราะบทบาทบนเตียงทำให้เขาข้องใจหลายอย่าง เนื่องจากชายหนุ่มผ่านผู้หญิงมาเยอะ ทำให้มั่นใจว่าเขาเป็นคนแรกแน่นอน แต่สิ่งหนึ่งที่เขาไม่เข้าใจคือ ทำไมโยลิตาถึงมากับพรรยาได้ หรือว่ามีเรื่องซับซ้อนกว่านั้น

เสียงน้ำจากฝักบัวในห้องน้ำหยุดไหล ทำให้มิคเก้รีบโยนผ้าฉนวนไปปิดรอยต่างดวงบนพูกหนา เพราะยังไม่อยากให้หญิงสาวไว้วางใจเกินเหตุ

เจ้าของตาคมกล้าหันไปมองสาวร่างออรชรอ่อนแอซึ่งสวมเสื้อเซ็กซี่

ตัวยาวโดยปราศจากชุดชั้นในตรงหน้าประตูห้องน้ำ ผ่าชนหนูฝิ่นเล็ก
ยังโปกอยู่บนสี่รชะ จากนั้นเขาก็เอ่ยถาม

“ที่นี่จะบอกความจริงได้หรือยังว่าคุณเป็นใคร”

“ฉันหลงทางมา” โยลิตาแก้ตัวน้ำขุ่นๆ แต่จริงๆ แล้วเธอก็
หลงทางมา เพราะความไวเนื้อเชื้อใจทำให้ตัดสินใจเดินทางมาที่นี่ ทั้งที่
ไม่เคยมาสักครั้ง

“มาจากไหน”

“เพิ่งใหม่”

“พูดภาษาเหนือให้ผมฟังซิ” มิคเก้สบตาหญิงสาวและรอฟัง
อยากรู้ว่าแม่สุดสวาทขาดใจของเขาจะแถมไปได้อีกนานแค่ไหน

“ฉันเป็นคนเหนือแท้ๆ เจ้า” โยลิตาออกเสียงคำสุดท้ายผิด

“ผมไม่ใช่เด็กอนุบาล” ชายหนุ่มพยายามกลั้นหัวเราะเมื่อได้ยิน
คำพูดของหญิงสาว

โยลิตาทำหน้าจ้ำ ไม่พอใจที่ชายหนุ่มไม่เชื่อคำโกหกของเธอ
คนบ้าอะไร ดูเหมือนรู้ทันเธอไปเสียทุกอย่าง

“ตกลงจะพูดความจริงได้หรือยัง”

“ฉันความจำเสื่อม” โยลิตาพูดแบบขอไปที เพราะเธอมั่นใจว่า
ที่นี่ไม่มีความปลอดภัย และที่สำคัญผู้ชายคนนี้ไวใจไม่ได้แน่นอน

มิคเก้ส่ายหน้าเอือมระอาความคิดของหญิงสาว เขาไม่เข้าใจ
ว่าแม่สุดสวาทจะโกหกไปเพื่ออะไร ในเมื่อประกาศตัวชัดเจนว่าไม่ใช่
ผู้หญิงขายบริการ แต่ก็ไม่ยอมบอกความจริงว่าเป็นใคร ยิ่งคิดก็ยิ่ง
อยากค้นหาความจริงให้มากขึ้น แต่ทั้งนี้เขาต้องได้ความร่วมมือจาก
หญิงสาวเช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้นก็คงจำชื่อตัวเองไม่ได้ละมัง”

“ไม่ได้”

“แบบนี้ก็คงไม่เป็นไรสินะ ถ้าผมจะเรียกคุณว่าสุดสวาท”

“ทำไม่ต้องซื้อนี้ด้วย” คนถามทำหน้ามึน เพราะไม่ชอบซื้อที่เขาตั้งให้ และอยากตะโกนดังๆ เนื่องจากอึดอัดกับสถานการณ์ที่เธอเจออยู่ในตอนนี้มาก แต่ก็ไม่กล้าทำอะไรวู่วาม

“ทำไม่ต้องซื้อนี้” มิคแก้ทวนคำอย่างหมั่นไส้ “ก็เพราะว่ามันเหมาะกับคุณที่สุดนะสิ” เขากระแทกเสียงใส่

“เหมาะตรงไหน ชื่อก็แสนจะเซย”

“เซยหรือไม่ผมไม่รู้ รู้แต่ว่าตอนที่คุณอยู่บนเตียง คุณร้องครางได้ไพเราะบาดใจจริงๆ สุดสวาท”

“บ้า...ไอ้บ้า!” โยสิตากรีดเสียงด่าแก้อากาการชัดเจน ใบหน้าร้อนผ่าว นึกถึงบทรักบนเตียงของชายหนุ่มที่ทำให้เธอต้องครางเหมือนคนเป็นไข้ ทั้งที่ไม่เต็มใจจะมีอะไรกับเขาเลยสักครั้ง แต่ในสถานการณ์นั้นทำให้หญิงสาวตกกระไดพลอยโจนอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

“อ๊ะ ด่าอีกแล้วหรอ ไม่เซ่ดีไซใหม่ ฐึ้นี้ ถ้าคุณด่าผมแล้วจะเกิดอะไรขึ้น” มิคแก้แสร้งขู่อ้าง

“จะบ้าหรอ เป็นเพราะคุณต่างหากล่ะที่ทำให้ฉันเป็นแบบนี้”

“นั่นแสดงว่าผมเก่งเรื่องบนเตียงต่างหากล่ะ”

โยสิตาย่นจมูกพลงแบะปากใส่คนขี้ไม้ด้วยความเปลอด้ว ‘ทุเรศ รังแกผู้หญิงไม่มีทางสู้ เก่งตายละ’ เธอค่อนข้างอดเขาในใจ

มิกก็เห็นอาการนั้นเช่นกัน เขาส่ายหน้า อยากบิตจมูกโด่งนั้นด้วยความมั่นใจ แต่จำต้องยั้งไว้ก่อน เพราะการเจรจาเรื่องซื้อยังไม่จบ

“เอาเป็นว่าถ้าไม่บอกว่าซื้ออะไร ผมก็จะเรียกซื้อนี้ต่อไปจนกว่าคุณจะทำใจได้”

คนแกล้งความจำเสื่อมจำต้องยอมอย่างไม่มีทางเลี่ยง เพราะตอนนี้เธอยังไว้ใจใครไม่ได้ทั้งนั้น จนกว่าจะรู้ความจริงว่าเขามีส่วนกับเรื่องที่เราโดนหลอกมาหรือไม่

“จำไว้นะว่าคุณชื่อสุดสวาท แล้วผมก็จะแนะนำให้เพื่อนๆ ทุกคน รู้จักคุณนายสุดสวาทบาดใจของผมด้วย”

“หมายความว่ายังไง เรียกต่อหน้าคนอื่น”

“อ้าว...ก็คุณต้องอยู่กับผมไปอีกนาน”

“ใครบอกว่าฉันจะอยู่กับคุณ”

“ผมนี้แหละบอก อย่าลืมนว่าคุณความจำเสื่อม ต้องจำไม่ได้ әнеว่าเป็นลูกใคร หรือบ้านอยู่ที่ไหน เพราะฉะนั้นคุณต้องอยู่กับผม เท่านั้น”

มิดเก้ประกาศเสียงเข้ม เขาเห็นหญิงสาวขบฟันขาวสะอาดลง บนกลีบปาก คงเพิ่งคิดได้ว่าพลาดไปแล้วอย่างไม่น่าให้อภัย แต่ก็ยังอด ที่จะเถียงอีกไม่ได้

“มันเรื่องอะไรที่คุณจะกักตัวฉันไว้ที่นี่”

“ทำไมจะไม่ได้ ในเมื่อคุณเป็นหนี้ผมห้าหมื่น” บอกแล้วเขาก็ลุก เดินไปยังตู้เย็นข้างผนังห้องแล้วเปิดหากล่องเบียร์

“บ้าเหวอ ฉันเป็นหนี้อะไรคุณตั้งแต่เมื่อไร”

“ก็เงินที่คุณโยนทิ้งนั่นไงล่ะ” เจ้าของเงินเปิดฝากล่องเบียร์ ดื่มอีกใหญ่

“ถ้าคุณปล่อยฉันไป ฉันสัญญาว่าจะหาเงินมาคืนคุณให้ได้”

“หาด้วยวิธีไหน ชายตัวแบบนี้หรือเปล่า”

โยลิตาแหม่ปากไม่พอใจ อยากหาอะไรเหยียดใส่ชายหนุ่มให้ ปากแตก จะได้ไม่จิกกัดชาวบ้านเขาขนาดนี้

“แต่ในเมื่อคุณบอกว่าไม่ใช่ผู้หญิงชายตัว และหลงทางมา แถมยังความจำเสื่อมอีก ก็อยู่กับผมที่นี่เลยแล้วกัน ผมไม่คิดค่าอยู่ ค่ากิน แถมยังให้ค่าตัวคุณอีกด้วย คุณว่าสมน้ำสมเนื้อกันไหม”

“ค่าตัวของฉันคุณจ่ายไม่ได้หรอก” โยลิตาบอกแบบนั้น เพราะรู้ว่าตัวเองมีค่ามากกว่าที่ผู้ชายจอมเห็นดีราคาค่าตัวเธอเท่ากับผู้หญิง

ชายบริการคนหนึ่ง

เจ้าของเรือยัมมุปาก ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกายยามมอง
ร่างออร่าอันอ่อนแออย่างเห็นชั้น ก่อนถามเธอว่า

“ทำไมถึงคิดว่าผมจะจ่ายไม่ได้”

“ฉันจะไม่คุยกับคุณให้เสียเวลา”

“แล้วจะคุยกับใครล่ะ หรือว่าจะต้องมีราคาเข้ามาเกี่ยวข้อง
ในการคุยของเราทุกครั้ง”

โยลิตาไม่ตอบ เธอยกแขนขึ้นกอดอกแน่น เพราะขัดเงินตามค
กริบที่จับจ้องมาตลอดเวลา ให้ตายเถอะ เขาจะกักเธอไว้อีกนานแค่ไหน
จะต้องล่องเรือไปกับเขาอีกกี่วัน ก็เดือนกัน แล้วพ่อล่ะ จะมีใครช่วย
ได้บ้าง เธอหายออกจากบ้านมาสองสามวันแล้ว พ่อจะเป็นอย่างไรบ้าง
ก็ไม่รู้

คิดมาถึงตรงนี้ขอบตาก็ร้อนผ่าวและมีน้ำใสตลอดดวงตาคู่กลม
สวยยามทรุดนั่งลงบนโซฟาตัวใหญ่ เพราะหญิงสาวไม่รู้ว่าจะหนีรอด
เงื้อมมือผู้ชายจอมเหี้ยมคนนี้ได้อย่างไร

มิดเก้เดินไปหาหญิงสาวซึ่งเขาตั้งชื่อว่าสุดสวาทเมื่อเห็นอาการ
ซีมเศร้าอย่างที่ไม่น่าจะเป็น หรือว่าเป็นอีกบทบาทหนึ่งของการขอ
เพิ่มค่าตัว ชายหนุ่มคิดแบบนั้นจึงจับต้นแขนหญิงสาวแล้วดึงให้เธอ
ลุกขึ้น

“จะไปไหนคะ”

“ไปที่เตียง”

“ไปทำไม ฉันยังไม่ง่วง” โยลิตาแก้ตัวแบบน้ำซุ้นๆ

“ผมก็ไม่ได้ชวนคุณไปนอนนี่ แต่จะชวนไปเมกเลิฟต่างหากล่ะ”

“อีกแล้วหรือ ขอพักก่อนได้ไหม”

“ไม่ได้ คุณไม่มีสิทธิ์ร้องขอ จะบอกให้ว่าคุณต้องถูกทำโทษ
เพราะทำกิริยาไม่สุภาพต่อหน้าลูกน้องผม”

มิดแก้เอื่อยอย่างหน้าตาเฉย จะให้บอกได้อย่างไรว่าเขากำลังติดใจกลิ่นแก้ม กลิ่นเนื้อนางจนอยากจะเซซมตลอดเวลา ตอนนี่จึงขอตักดวงความสุขให้มากที่สุด ส่วนอนาคตจะเป็นอย่างไร หรือเกิดอะไรขึ้นนั้น ก็ไปแก้กันตอนนั้นน่าจะดีที่สุด

ราวหกเดือนก่อน...หญิงสาวร่างอรชรที่สวมชุดเดรสสีดำ

ก้าวลงจากรถยนต์คันใหญ่หน้าบ้านไคหินอ่อนของคฤหาสน์หลังงาม ไบหน่านวลเนียนยังหม่นเศร้าเมื่อนึกถึงการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของมารดาซึ่งเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ และเพิ่งทำบุญร้อยวันไปได้ไม่นาน เจ้าของดวงตากลมโตมองไปยังรถยนต์กลางเก่ากลางใหม่ที่จอดต่อจากรถยนต์ของผู้เป็นบิดา ทำให้เกิดคำถามขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“มีใครมาบ้านเธอจ๊ะ” นายสาวคนสวยหันไปถามไสว แม่บ้านเก่าแก่ของบ้านสิริโสภา

“แขกของนายท่านคะคุณหนู” ไสวตอบเสียงเบา ไม่กล้าสบตาคุณหนูของบ้าน เพราะไม่อยากจะเห็นความผิดหวังของคนที่เธอช่วยดูแลมาตั้งแต่เล็ก

“ใครกัน ทำจะเป็นแขกคนสำคัญ”

คุณหนูของบ้านสิริโสภาไม่รอคำตอบจากไสว เธอก้าวขึ้นบันไดหินอ่อนไปยังห้องโถงด้านใน เห็นบิดานั่งไขว่ห้างจิบบรั่นดีอยู่บนเก้าอี้หนังบุวมราคาแพง โดยมีหญิงสาววัยสามสิบห้า นั่งตรงกันข้าม เธอสวมชุดรัดรูปสีบานเย็น คอคว้านลึกเน้นให้เห็นร่องอกขาวผ่องอย่างชัดเจน ไบหน่านรูปไข่แต้มแต่งด้วยเครื่องสำอางเงินเนียนสวย ดวงตาวาวรีทาด้วยอายแชโดว์สีเข้ม กรีดอายไลเนอร์เฉียงขึ้นจนคล้ายปลายมีดคมกริบ ปากอิมหนาพาลีปสติกสีแดงสด หญิงสาวกำลังจิบปากจิบคอเจรจาด้วยท่าทางออดอ้อนออเซาะเอาใจ

“มาแล้วหรือลูก มาๆ มารู้จักคุณวีวีก่อนสิลูก” ผู้เป็นพ่อตบเบาบนานุ่มข้างตัว เพื่อให้ลูกสาวคนเดียวมานั่งใกล้ๆ แต่หญิงสาวยังยืนนิ่ง “นั่นน้องชายคุณวีวี่”

คนเป็นลูกหันไปมองชายหนุ่มหุ่นผอมสูงผู้มีนัยน์ตาสีเทาหลึกหลีก เขานั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟาตรงข้ามกับพ่อเธอ

“ทั้งสองคนจะมาอยู่กับเราที่นี่”

“ในฐานะอะไรคะ”

“ภรรยาคนใหม่ของพ่อกับน้องชายเธอ”

หญิงสาวหน้าตึง เธอเซิดหน้าขึ้นอย่างไม่พอใจ แม้ปากจนเป็นเส้นตรงเพื่อกลั่นความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในหัวใจ ดวงตาร้อนผ่าวเพราะน้อยใจการกระทำของบิดา ซึ่งผิดสัญญาที่เคยให้เธอไว้ตอนแม่เธอเสียชีวิตว่าจะไม่มีผู้หญิงคนใหม่มาแทนที่ได้ แต่ในเวลาแค่นี้เธอก็ต้องจากไป พ่อเธอก็รักษาคำพูดไม่ได้

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณโยสิตา” คำทักทายจากแม่เลี้ยงไม่ได้ทำให้ทนายทคนเดียวของบ้านสิริโสภาสนใจ เพราะเธอหันไปต่อว่าผู้เป็นพ่อด้วยเสียงสั้นเครือเจือความน้อยใจ

“พ่อผิดสัญญา”

“พ่อขอโทษลูก แต่วีวี่เธอดีกับพ่อมาก เธอเป็นคนที่อยู่เคียงข้างพ่อตลอด แม้แต่ตอนที่พ่อทุกข์ใจ เธอก็ไม่ทิ้งไปไหน”

“แล้วโยละคะ โยก็อยู่เคียงข้างพ่อมาตลอด” คนเป็นลูกขอบตาร้อนผ่าว เมื่อผู้เป็นพ่อมอบความผิดหวังให้เธอ

“มันคนละแบบกันนะลูก”

“โยเกลียดพ่อ เกลียดคนที่มาแย่งความรักของพ่อที่มีให้โยไป”

“เหลวไหล โตๆ กันแล้วทำไมต้องให้พ่ออธิบายซ้ำว่าวีวี่เป็นคนดี เธอดีสำหรับพ่อ เข้าใจไหม” คนเป็นพ่อเอ็ดเสียงแข็ง

“แต่เธอไม่ใช่คนดีสำหรับโย”

สิ้นคำพูดนั้น ผู้เป็นพ่อก็เดินไปหาลูกสาว และยกมือขึ้นฟาดแก้มข้างซ้ายของโยลิตาจนหน้าหันไปตามแรงโมโห เรียกว่าตาแห่งความเสียใจให้ไหลรินลงมาตามผิวแก้มที่มีรอยแดงเป็นปื้นอย่างชัดเจน

“อย่ามาอวดดีกับพ่อแบบนี้”

“คุณคะ ค่อยๆ พูดกันเถอะคะ บางทีมันอาจจะเป็นเรื่องที่เร็วเกินไปสำหรับหนูโยก็ได้นะคะ” แม่เลี้ยงเอ่ยเสียงหวาน พลังลุกขึ้นรั้งต้นแขนสามีเอาไว้

“ผมถือว่าโตๆ กันแล้ว เรื่องแค่นี้จะต้องให้อธิบายอะไรมากมาย บ้านชองก็ใหญ่โต จะชนเข้ามาอยู่อีกสิบคนก็ยังได้เลย ทำไมต้องหวงทำไมไม่เห็นแก่ความสุขของพ่อบ้าง ในเมื่อพ่อก็หาเลี้ยงมาจนโตปานนี้”

หญิงสาวยกมือเรียวขึ้นกุมแก้มด้วยความเจ็บช้ำ เจ็บแก้มนั้นไม่เท่าไร แต่เจ็บปวดเพราะผิดหวังมีมากจนแทบทรงตัวไม่อยู่ ได้แต่ปล่อยให้น้ำตาไหลรินออกจากดวงตาที่มองบิดากับผู้หญิงคนใหม่ด้วยความว่างเปล่า

“แกมันถูกตามใจจนเคยตัวเกินไป”

หญิงสาวร่างออรชรครั้นจะฟัง จึงหมุนตัวจะเดินเข้าไปยังห้องโถงด้านใน แต่ถูกผู้เป็นพ่อเรียกไว้

“เดี๋ยวก่อนโยลิตา กลับมาทำความเคารพคุณวีวีในฐานะแม่ใหม่ก่อน”

“ไม่ แม่ของโยมีคนเดียว”

“โยลิตา” คนเป็นพ่อตวาดลั่นบ้าน แต่ก็ไม่อาจตัดทานลูกสาวได้ เมื่อหญิงสาวร่างออรชรเดินแกมวิ่งหนีขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของตัวบ้านในขณะที่โบหน้ามองไปด้วยน้ำตา

“ฮือ...ฮือ โยเกลียดพ่อ โยไม่รักพ่อ” หญิงสาวล้มตัวลงบนเตียงนอน ปากสีแดงสดยังพิมพ์ไม่เลิก เมื่อภาพในความทรงจำยัง

ฝั่งแน่นในใจ

“ฉันว่าเธออดดีกับพ่อมากไปหน่อยนะ” แม่เลี้ยงสาวเตือนด้วยน้ำเสียงราบเรียบอยู่หน้าประตูห้องนอนที่เปิดกว้าง ซึ่งเธอเปิดอย่างถือวิสาสะหลังสามีออกไปที่บริษัท

“เธอควรให้ความเคารพฉันในฐานะแม่เลี้ยง และถ้าไม่อยากจะอดร้อนละก็ ควรทำตัวดีๆ กับฉัน เดียวจะหาว่าไม่เตือน”

“ฉันไม่จำเป็นต้องทำดีกับเธอ ออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี้!”

“ฮะๆ อดดี อดเก่ง จะบอกให้ว่าเธอนั้นแหละที่จะไม่มีที่ซุกหัวนอน ถ้ายังทำตัวเป็นลูกเลี้ยงเหลวๆ แบบนี้”

‘วีวี’ ชี้น้ำคาคโทษโยลิตาเสียงเย็น ดวงตาวารีฉายแววชิงชังเต็มเปี่ยม

“ออกไป!”

“จำไว้นะโยลิตา เธอนั้นแหละจะเป็นคนที่ต้องระเห็จออกจากบ้านนี้ ตราบใดที่เธอยังไม่ให้ความเคารพฉันในฐานะแม่คนใหม่”

“เรื่องอะไรที่ฉันจะต้องเคารพ ในเมื่อเธอมันเป็นพวกซุบมือเปิบ จะบอกให้ว่าฉันเคารพมาข้างถนนยังดีกว่า” คุณหนูของบ้านสิริโสภาแย้งด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน

“อีนังคนนี้ปากจัดนัก ให้ผมจัดการใหม่” น้องชายแม่เลี้ยงที่ยืนอยู่หน้าประตูด้วยยกนิ้วชี้หน้าคาคโทษโยลิตา และทำท่าจะปรี๋เข้าไปใส่ แต่เจอคำขู่ของลูกสาวเจ้าของบ้านซึ่งหันไปหยิบแจกันขึ้นมาถือเตรียมพร้อม

“ถ้าแน่จริงก็เข้ามา อย่างนี้กะว่าจะมารังแกผมเองได้ง่ายๆ”

“เออ ฝากไว้ก่อน เราได้เห็นดีกันแน่”

หญิงสาวได้แต่กำแจกันในมือแน่น กัดริมฝีปากจนเจ็บด้วยความเกลียดชังสองพี่น้องที่ยอมล่าถอยออกจากห้อง เธอเดินไปกระแทกประตูปิดดังปังแล้วใส่กลอนให้แน่นหนาพลงนึ้ถึงผู้เป็นพ่อ

...พ่อจะรู้บ้างไหมว่าเธอถูกแม่เลี้ยงกับน้องชายรังแกทำร้ายจิตใจ
ลับหลังท่าน แต่เมื่ออยู่พร้อมหน้าเธอกลับเป็นฝ่ายโดนผู้เป็นพ่อตำหนิ
หาว่าไม่ยอมอ่อนข้อ และไม่ยินดีกับความสุขของผู้ให้กำเนิด

โยธิตานอนน้ำตาไหลเมื่อนึกถึงโชคชะตาหลังจากแม่เสียชีวิต
ได้ไม่นาน ได้แต่คร่ำครวญว่าถ้าท่านยังอยู่เธอคงไม่ต้องนอนร้องไห้
คนเดียวแบบนี้ แต่แล้วโชคชะตาก็กระหน่ำซ้ำเติม เมื่อความบาดหมาง
ของเธอกับพ่อยังไม่ทันได้แก้ไข ไม่นานหลังจากนั้นอุบัติเหตุที่ไม่มีใคร
คาดคิดก็เกิดขึ้น ท่านตกบันไดลงมาจากชั้นสองของบ้าน นอนเจ็บหนัก
จนน่าเป็นห่วง เพราะอาการภายนอกนั้นรักษาจนหาย แต่ภายในกลับ
ไม่ปกติอย่างที่ควรจะเป็น

“พ่อ...พ่อต้องหายนะคะ พ่อต้องกลับมาอยู่กับโย” หญิงสาว
พูดอยู่ด้านนอกของห้องพักรักษาที่เธอถูกสั่งห้ามเยี่ยม

“แม่จ๋า แม่...แม่จ๋า ช่วยพ่อด้วย”

เสียงละเมอพร้อมอาการกระสับกระส่ายของหญิงสาวที่นอนอยู่
บนเตียงทำให้มิดเกล้ามตาขึ้น เขาใช้มือแนบหน้าผากและตามซอกคอก
เธอ พบว่าผิวเนื้อร้อนเหมือนเป็นไข้

“เอาละสิ เป็นไข้เลยหรอ” เจ้าของเรือบ่นพึม ก่อนรีบหยิบ
โทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร. หาคำนิ่ง ลูกน้องคนสนิท

“ครับเจ้านาย”

“ตามหมอน่านมาให้หน่อย”

“ครับ”

มิดเกล้าวางโทรศัพท์ลงบนหัวโต๊ะหลังจากคนปลายสายตัดสายไป
เขาหันมาสนใจคนที่ดูท่าจะมีไข้สูง จากนั้นก็รีบหาเสื้อเจ็ดมาสวมให้เธอ
เพราะไม่อยากให้เพื่อนที่ลงเรือมาด้วยเห็นของสวยๆ งามๆ ของเขา
ก็อก! ก็อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้น มิคเก้สำรวจความเรียบร้อยภายในห้องอีกครั้งจนแน่ใจ ก่อนเดินไปเปิดประตูให้เพื่อนนายแพทย์ของเขา โดยมีคานิ่งยืนคอยอยู่หน้าประตู

“ท่าทางคนไข้ของฉันทันจะเจองานหนักใช้ไหม” นายแพทย์น่านนที ค่อนขออดหน้าตาเฉย

“อย่าพูดมากไอ้หมอม ตัวเธอร้อนมากเลย”

“สงสัยจะเป็นไข้เพราะถูกจับโยนลงทะเลละมัง” คนเป็นหมอเดินไปยังเตียงหลังใหญ่ภายในห้องนอนส่วนตัวของผู้เป็นเพื่อน

“เออ... ไข้ พอใจไหม”

นายแพทย์น่านนทีหัวเราะชอบใจ เขาวางกระเป๋าเครื่องมือแพทย์ลงบนโต๊ะข้างเตียงแล้วเปิดหีบสเตโทสโคปขึ้นมาถือไว้

“เดี๋ยวมอ นายจะตรวจตรงไหนบ้าง”

“ก็ต้องฟังเสียงหัวใจ จับชีพจร แล้วก็วัดไข้ด้วยปรอท”

“ฉันทถือให้เอง”

“จะบ้าหรือ ฉันทไม่ทำอะไรผู้หญิงของนายหรอกนะ เธอก็แค่ผู้หญิงหากิน”

“ไม่ใช่ เธอไม่ใช่ผู้หญิงหากิน”

คำกล่าวนั้นทำให้นายแพทย์น่านนทีชะงักมือที่ถือสเตโทสโคป และหันไปสบตาเพื่อนรักด้วยความไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“นายหมายความว่ายังไงมิคเก้”

“หมายความว่าอย่างที่พูดนั่นแหละ”

“กรุณาอธิบายขยายความหน่อยได้ไหม”

“มีหลายอย่างทำให้ฉันทสงสัย แต่ฉันทไม่ขออธิบายเพิ่มเติมมากกว่านี้ เพราะมันไม่ใช่วิสัยของสุภาพบุรุษ”

มิคเก้นั่งลงบนขอบเตียงแล้วเตะผิวก้ามที่ร้อนผ่าวของคนเป็นไข้เบาๆ เพื่อปลุกให้ตื่น

“สุดสวาท...สุดสวาท”

หมอน่านที่เลิกคิ้วเมื่อได้ยินเพื่อนรักเรียกชื่อคนไข้

“สุดสวาทอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ ตอนนี่เธอชื่อสุดสวาท นายู้แค่นี้ก่อน” มิคเก้หันไปบอกเพื่อนรัก ก่อนหันไปหาคนไข้บนเตียงที่ลึมตางัวเจีย และถามด้วยเสียงแหบแห้ง

“ใคร...พ่อหรือ”

“ไม่ใช่ คุณไม่สบายนะสุดสวาท แต่ผมตามหมอมามาตรวจแล้ว”

“หมอหรือ ใช่หมอปองธรรมใหม่ ฉันอยากหาหมอปองธรรม” โยลิตาถามด้วยความสะลึมสะลือ ทำให้มิคเก้หันไปสบตาน่านที่ด้วยความแปลกใจ

“ฉันอยากพบหมอปองธรรม ฉันจะพาไปรักษาพ่อ”

มิคเก้ฟังแล้วใจหายวาบ มั่นใจมากขึ้นว่าต้องมีการเข้าใจผิด และมีอะไรซับซ้อนเกินกว่าจะคาดเดา ที่สำคัญเธอไม่ใช่ผู้หญิงขายบริการที่เขาประกาศไว้ชัดเจนก่อนหน้านี้

‘แต่คุณเป็นใครกันล่ะ สุดสวาทของผม’